

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΣΤ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1938

ΑΡΙΘ. 51-52

Η ΕΝΘΡΟΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ

Καθ' ἃ προηγγείλαμεν, ἡ τελετὴ τῆς ἐνθρονίσεως τοῦ ἀπὸ Τραπεζοῦντος Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Μακαριωτάτου Χρυσάνθου ἐγένετο τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ (18) ἐν τῷ ἱερῷ καθεδρικῷ ναῷ μετὰ τῆς προσηκούσης τῷ γεγονότι ἐπισημότητος, ἀφοῦ τῇ προτεραίᾳ ἡ Α.Μ. ἔδωκεν ἐνώπιον τῆς Α.Υ. τοῦ Ἀντιβασιλέως Διαδόχου τὴν νεομισμένην διαβεβαίωσιν, παρισταμένων τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως ὡς Ὑπουργοῦ τῶν Θρησκευμάτων καὶ τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου Σεβασμιωτ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Ἀμβροσίου.

Μέχρι τῆς 10.50' π. μ.—κατὰ προεκδοθὲν ἐπίσημον Πρόγραμμα καταρτισθὲν τῇ συνεργασίᾳ τῶν Ὑπουργείων Ἐσωτερικῶν καὶ Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας,—εἶχον προσέλθει εἰς τὸν ναὸν ὁ Πρόεδρος καὶ τὰ μέλη τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μετὰ τοῦ παρ' αὐτῇ ἀναπληρωτοῦ τοῦ Βασιλικῆς Ἐπιτρόπου, ὁ Ἐξαρχος τοῦ Παναγίου Τάφου, οἱ Ἀρχηγοὶ τῶν ξένων δογμάτων, οἱ Πρόεδροι τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας, τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου, τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου, ὁ ἀναπληρῶν τὸν Πρύτανιν Προπρύτανις τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, οἱ Πρυτάνεις τοῦ Ἐθνικοῦ Μεσοβείου Πολυτεχνείου καὶ τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν, οἱ Ἀρχηγοὶ τῶν Γενικῶν Ἐπιτελείων Στρατοῦ, Ναυτικοῦ καὶ Ἀεροπορίας, οἱ Διοικηταὶ τοῦ Α' Σώματος Στρατοῦ καὶ τῆς II Μεραρχίας, ὁ Φρούραρχος Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, ὁ Νομάρχης, ὁ Πρόεδρος Ἐφετών, οἱ Δήμαρχοι Ἀθηναίων καὶ Πειραιῶς, ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου Θρησκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας μετὰ τῶν Διευθυντῶν τοῦ Ὑπουργείου, ὁ ἀναπληρῶν τὸν Διευθυντὴν ὑποδιευθυντῆς τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ἐθνικῆς Ὁργανώσεως Νεολαίας, οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ Τύπου καὶ ἀντιπροσωπωπεῖα μαθητῶν τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησ. Σχολῆς.

Ἐντολῇ τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως δι' ἰδίων προσκλήσεων παρέστησαν καὶ οἱ καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου μετὰ τοῦ Κοσμητοροῦ αὐτῆς.

Τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ναοῦ ἦτο κατὰ μέσον ἐκκλησιάσματος.

Τῇ 10.55' προσῆλθον εἰς τὸν ναὸν οἱ Ἀδελφοὶ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Ἀντιβασιλέως Διαδόχου.

Τῇ 11 ἀκριβῶς ἀφικόμενος εἰς τὸν ναὸν ὁ Μακαρ' Ἀρχιεπίσκοπος ἐν συνοδείᾳ τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ εἰσῆλθεν εἰς τὴν πύλην τοῦ ναοῦ, ἔνθα ἀνέμενον ἐν πλήρει ἱερατικῇ ἀμφίεσει τέσσαρες Ἀρχιμανδριταί, ὧν ὁ εἰς ἔκράτει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, καὶ δύο διάκονοι κρατοῦντες δικηροτρίκηρα καὶ θυμιάτα. Ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος περιβληθεὶς τὸν ἀρχιερατικὸν μανδύαν καὶ κρατῶν τὴν ποιμαντορικὴν ράβδον ἠσπάσθη τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, προπορευομένων δὲ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν καὶ τῶν διακόνων κατηνύθη ὑπὸ τὰς ζωνὰς ἀναφωνήσεις τοῦ ἐκκλησιάσματος «ἄξιος, ἄξιος» εἰς τὸ Ἱερὸν Βῆμα, ἔνθα, ἀφοῦ ἠσπάσθη τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν, περιεβλήθη τὸ ἐπιτραχήλιον καὶ τὸ ὁμοφόριον, ἐξεβλήθη δ' εἶτα εἰς τὸ μέσον τοῦ ναοῦ ἠύλογησε τὸν λαόν, τοῦ βυζαντινοῦ χοροῦ ψάλλοντος τὸ «Εἰς πολλὰ ἔτη, Δέσποτα».

Μετὰ τοῦτο ἀνεβῶν εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον ἐποίησεν «Εὐλογητόν», εὐθύς δ' ὁ χορὸς ἔψαλε τὰ τροπάρια «Εὐλογητός εἶ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν..», «Ὅτε καταβὰς τὰς γλώσσας συνέχεες..» καὶ «Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον..». Μετὰ τὴν «αἴτησιν» τῶν Διακόνων, καθ' ἣν ἐγένετο δέησις «ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Χρυσάνθου, τῆς Ἁγίας καὶ Ἱεράς ἡμῶν Συνόδου, τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων, τῶν τε ἐνδημούντων καὶ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις αὐτῶν», ἡ Α. Μ. ἐδέηθη «ὑπὲρ τοῦ εὐσεβεστάτου Βασιλέως ἡμῶν Γεωργίου, τοῦ Διαδόχου Παύλου, τῆς συζύγου αὐτοῦ Φρειδερίκης, πάσης τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας μετὰ παντὸς τοῦ Παλατίου, τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, τῶν μελῶν τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, παντὸς τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ τοῦ Στρατοῦ», μεθ' ὃ ὁ διάκονος «Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ διαφυλαχθῆναι τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν..», ἡ δ' Α. Μ. κατέκλεισε τὰς δεήσεις διὰ τοῦ «Ἐπάκουσον ἡμῶν ὁ Θεός..».

Ἀκολούθως ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἱεράς Συνόδου ἀνέγνω ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος τὸ περὶ καταστάσεως τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου ἀκόλουθον Γράμμα τῆς Ἱεράς Συνόδου.

Ἀριθ. 2827

Ἀθῆναι 16 Δεκεμβρίου 1938

Πρὸς τοὺς εὐλαβεστάτους ἱερεῖς καὶ λοιποὺς ἀπαξάπαντας εὐλογημένους χριστιανούς, τοὺς κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν.

Εὐλαβεστάτοι ἱερεῖς καὶ λοιποὶ ἀπαξάπαντες εὐλογημένοι χριστιανοί, οἱ κατὰ τὴν Ἱεράν Ἀρχιεπισκο-

πὴν Ἀθηνῶν, χάρις εἶη ὑμῖν ἀπὸ Θεοῦ Κυρίου Παντοκράτορος.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, διὰ τὴν ἄπειρον αὐτοῦ φιlanθρωπίαν ἐνανθρωπήσας πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν, καθίδρυσε τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν πιστῶν μεταδόσεως τῆς σωτηρίας διὰ τῆς διδασκαλίας, τοῦ ἁγιασμοῦ καὶ τῆς καθοδηγήσεως αὐτῶν ὑπὸ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν διαδόχων αὐτῶν ποιμένων αὐτῆς. Τούτους δὲ καὶ συνεχιστὰς ὥρισε τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ αὐτοῦ ἔργου: «καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ, καὶ γὰρ πέμπω ὑμᾶς»: «ὁ ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ, ὁ δὲ ἀθετῶν ἐμὲ ἀθετεῖ τὸν ἀποστειλαντά με»: «ὁ δεχόμενος ὑμᾶς ἐμὲ δέχεται καὶ ὁ ἐμὲ δεχόμενος δέχεται τὸν ἀποστειλαντά με» (Ἰωάνν. 20, 21-Λουκ. 10, 16. Ματθ. 10, 40 Ἰωάνν. 13, 20).

Ὡς ἡ Ἐκκλησία ἰδρύθη αἰώνως, οὕτω καὶ τὸ ἔργον, ὅπερ οἱ Ἀπόστολοι ἀνέλαβον, ὑπῆρξεν αἰώνιον (Ματθ. 28, 26), μεταδιδόμενον διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐν τῷ Μυστηρίῳ τῆς Ἱερwsσύνης εἰς τοὺς διαδόχους αὐτῶν. Οὐδὲ δύναται ἵνα νοηθῇ ἡ Ἐκκλησία ἄνευ αὐτῶν: «χωρὶς τούτων Ἐκκλησία οὐ καλεῖται» ἔγραφεν ὁ Ἀποστολικὸς Πατὴρ Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος. Οὐτε σώζεται ὁ πιστὸς ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας μένων, ἀλλ' οὐτε καὶ ὠφελεῖται μένων ἐν αὐτῇ ἄνευ τῶν οἰκονόμων τῶν θείων Μυστηρίων, τῶν ποιμένων αὐτῆς καὶ διδασκάλων. Πρῶτος ἀρα καθίσταται ἡ ὑπερτάτη σημασία τοῦ Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος ἐν τῇ χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἡ ἀναγκαιότης αὐτοῦ.

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐν τῇ μερίμνῃ καὶ στοργῇ αὐτῆς ὑπὲρ τοῦ ποιμνίου τῆς Θεοσώστου Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, κατέστησεν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς ὡς ἄνω Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς τὸν ὑπὸ τῆς Ἱεράς Συνόδου ἐκλεγέντα καὶ ὑπὸ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως προκριθέντα Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην ἀπὸ Τραπεζοῦντος κ. Χρῦσανθον, Ἀρχιερέα δεδοκιμασμένον καὶ ζηλωτὴν, δόκιμον κήρυκα τοῦ θείου λόγου καὶ ἱκανὴν πεῖραν κερτημένον πρὸς διεξαγωγὴν τοῦ μεγάλου καὶ ὑψηλοῦ ἔργου τῆς ἀρχιερατικῆς διακονίας.

Οὕτως οὖν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρῦσανθος ἀνεδείχθη τῇ χάριτι τοῦ Παναγίου καὶ Τελευταρχικοῦ Πνεύματος γνήσιος, κανονικὸς καὶ νόμιμος ποιμναρχὴς καὶ προστάτης πνευματικὸς τῆς Ἱεράς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἔχων τὸ δικαίωμα τοῦ εὐλογεῖν καὶ ἀγιάζειν ἀρχιερατικῶς πάντας τοὺς χριστιανοὺς καὶ πάντα τὰ ἀρχιερατικὰ ἐπιτελεῖν, μετὰ καὶ τῆς τοῦ Ἱ. Συνθρόνου ἐγκαθιδρύσεως, κρίνειν τε καὶ ἀνακρίνειν πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν ὑπόθεσιν κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τοὺς Νόμους.

Ταῦτα ἀγγέλλουσα ὑμῖν ἡ Ἱερά Σύνοδος, προτρέπεται ὑμᾶς καὶ ἐντέλλεται, ἵνα, ὑποδεξάμενοι τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Χρῦσανθον ὡς κανονικὸν καὶ νόμιμον ὑμῶν Ἀρχιερέα, πεῖθησθε καὶ ὑπέκλιθε αὐτῷ προθύμως κατὰ τὸ παράγγελμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς: «πέθησθε τοὺς ἡγουμένους ὑμῶν καὶ ὑπέκλιθε, αὐτοὶ γὰρ ἄγρουνοσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ὡς λόγον ἀποδώσαν-

τες» (Ἐβρ. 13, 17), μνημονεύητε δὲ καὶ οἱ κληρικοὶ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐν πάσαις ταῖς Ἱεραῖς τελεταῖς καὶ δεήσεσι, κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τάξιν, ἀπονέμητε δ' αὐτῷ πάντες, ὡς πνευματικῶ ὑμῶν Πατρί, πᾶσαν τιμὴν.

Ἡ δὲ χάρις τοῦ Ἀρχιεπίσκοπου Σωτήρος ἡμῶν καὶ τοῦ ἄπειρον ἔλεος εἶη μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

† Ο ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ, ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ
 † Ο ΔΙΑΥΜΟΤΕΙΧΟΥ ΙΩΑΚΕΙΜ
 † Ο ΙΕΡΙΣΣΟΥ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ ΣΩΚΡΑΤΗΣ
 † Ο ΣΙΣΑΝΙΟΥ ΚΑΙ ΣΙΑΤΙΣΤΗΣ ΔΙΟΔΩΡΟΣ
 † Ο ΥΔΡΑΣ, ΣΠΕΤΣΩΝ ΚΑΙ ΑΙΓΙΝΗΣ ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ
 † Ο ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ ΣΥΝΕΣΙΟΣ
 † Ο ΑΡΤΗΣ ΣΠΥΡΙΑΩΝ
 † Ο ΣΑΜΟΥ ΚΑΙ ΙΚΑΡΙΑΣ ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ
 † Ο ΓΡΕΒΕΝΩΝ ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ
 † Ο ΣΕΡΡΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
 † Ο ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ ΙΕΡΟΘΕΟΣ
 † Ο ΖΑΚΥΝΘΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τοῦ Γράμματος ἀναγνωσθέντος ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἶπεν ἀπὸ τοῦ θρόνου Αὐτοῦ τὸν δε τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον:

» Σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Κύριε Πρόεδρε,

Φιλόθεον καὶ εὐσεβὲς ἐκκλησίασμα,

Ἐλέει καὶ χάριτι τοῦ Παναγίου Θεοῦ, κανονικαῖς ψήφοις τῆς Ἱεράς Συνόδου τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑψηλῇ ἐπινεύσει τοῦ Εὐσεβεστάτου ἡμῶν Ἀνακτος καὶ εὐλογίᾳ τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῆς Μητροῦς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἡ ἐκ παιδῶν ἄχρι τῆς ὥρας ταύτης ἐδούλευον ἐν Κυρίῳ, μετὰ δέους ἀναλαμβάνω τὴν ἀνατεθειάν μοι βαρεῖαν διακονίαν καὶ αἴρων τὸν σταυρὸν μου ἐπ' ὤμων ὡς εἰς ἄλλον Γολγοθᾶν ἀναβαίνω ἐπὶ τὸν ὑψηλὸν τοῦτον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῆς Προεδρείας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Θρόνον, ἐν διὰ τῶν αἰώνων ἐδόξασαν εὐκλεεῖς Ἱεράρχαι, ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ ὡσπερ τινὲς ἀστέρες ἐπανατέλλοντες.

Δέν με θαμβοῖ ἡ λάμψις τῆς σήμερον ἡμέρας. Προσοῖ με συνειδότα τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν αἱ ἐπὶ τὴν ἐμὴν ταπεινότητα στηριζόμεναι ἐλπίδες τῆς Ἐκκλησίας καὶ αἱ προσδοκίαι τῆς Πολιτείας, ἥτις ἐν αἷς ἀπονέμει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τιμαῖς διὰ τῆς εἰς τὴν εὐσημίαν ταύτην τελετῆν παρουσίας τοῦ Ἐξοχωτάτου Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, τῶν κυρίων Ἰπουργῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἀντιπροσώπων τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς στρατιωτικῆς ἐξουσίας, δεικνύει ὅταν σημασίαν καὶ σπουδαιότητα ἀποδίδει εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις, ἀνέκαθεν περικλείσασα ἐν ἑαυτῇ τοὺς θησαυροὺς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τῶν θαυτέρων καὶ ὠραιότερων παραδόσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, συνυφάνθη πρὸς τὴν ψυχὴν καὶ ζωὴν τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν λαοῦ καὶ παιδαγωγὸς ὑπάρχει τῆς θρησκευτικῆς, ἠθικῆς καὶ ἐθνικῆς αὐτοῦ μορφώσεως καὶ προκοπῆς. Βλέπω ἀκόμη τὰς ἀχωρίστως συμπαράρακτοῦσας τὰ ἔργον δυσχερεῖας καὶ ἀνάγκης καὶ

θλίψεις και προαισθάνομαι τὰς μεμφιμοιρίας και τούς γογγυσμούς τῶν ἀνυπομόνων, οἵτινες, θέλοντες ἵνα ὡς διὰ μαγείας μεταβληθῶσι τὰ πάντα, δὲν λαμβάνουσιν ὑπ' ὄψιν ὅτι δέον πρῶτον να καταλυθῆ εἴ τι ὑπάρχει σεσαθρωμένον και εἶτα νὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ οἰκοδομή, και ὅτι πρὸς τοῦτο ἀπαραίτητος εἶναι πλὴν τῆς ἀνωθεν ἀντιλήψεως και ἡ συνδρομή τοῦ χρόνου, ἀνευ τῆς ὁποίας ὁ θέλων νὰ οἰκοδομήσῃ ὡμοιωθῆ, κατὰ τούς ἀψευδῆς λόγους τοῦ Κυρίου, «ἀνδρὶ μωρῷ, ὅστις ὠκοδόμησε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὴν ἄμμοον και κατέβη ἡ βροχὴ και ἦλθον οἱ ποταμοὶ και ἔπνευσαν οἱ ἀνεμοὶ και προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ ἐκεῖνη, και ἔπεσε, και ἦν ἡ πτώσις αὐτῆς μεγάλη» (Ματθ. 7, 26—27).

Ἄλλὰ θαρρῶν ἐπὶ τὴν χάριν και ἐνίσχυσιν τοῦ Θεοῦ, τοῦ τὰ ἀσθενῆ θεραπεύοντος και τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦντος, και ὅτι τῇ βοήθειᾳ Αὐτοῦ μεταποιῶνται ἐκάστοτε «τὰ σκολιὰ εἰς εὐθεῖαν, και αἱ τραχεῖαι εἰς ὁδοὺς λείας», ἐπιρρίπτω ἐπὶ Κύριον τὴν μέριμνάν μου και ἐπιλαμβάνομαι τοῦ ἔργου και ἀντὶ παντός προγράμματος ὁμολογῶ ἐνώπιον Θεοῦ και ἀνθρώπων ὅτι, περιεζωσμένος τὸν θώρακα τῆς πίστεως και εἰς χεῖρας κρατῶν τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον και τούς ἱεροὺς κανόνας και τούς νόμους, θὰ διαθέσω εἰς τὸ ἐμπιστευθῆν μοι ἔργον ὄλας τὰς ἀσθενεῖς μου δυνάμεις, ἔτοιμος εἰς πᾶσαν στιγμήν ἵνα και τὴν ψυχὴν μου θῶ ὑπὲρ τῶν προσβάτων και τῆς Ἐκκλησίας, δι' ἣν Χριστὸς ἀπέθανε.

Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταύτῃ πρὸς τὸν Θεὸν και τῇ ὁμολογίᾳ, ὑψῶν ἀπὸ τοῦ περικλεοῦς τούτου Θρόνου τὴν φωνὴν πρὸς ὑμᾶς τούς ἀγίους ἱεράρχας και συμποίμενας, και ὑμᾶς τούς ὑπὸ Κυρίου εἰς λαὸν περιούσιον ἠυλογημένους, τῶν μὲν ὡς ἀδελφὸς πρῶτος τῇ τάξει ἡδὴ τιμηθεῖς, τῶν δὲ ὡς πνευματικὸς πατήρ, προσφωνῶ: εἰρήνη πᾶσιν ὑμῖν, τοῖς τε ἐγγύς και τοῖς μακρὰν, εἰρήνη ἐν Χριστῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν. Τὴν ἐν εἰρήνῃ και ἀγάπῃ συνεργασίαν ἐπικαλοῦμαι παρ' ὑμῶν, φίλοι Ποιμένες και συμποίμενες, διότι ἀνευ τῆς ἐν ἀλλήλοις ἀγάπης και τῆς ἐν εἰρήνῃ συνεργασίας οὐδὲν ἐστὶ τῶν δεόντων γενέσθαι ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας. Τῆς διαρκοῦς παρὰ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης ἐπισκέψεως χρήζω και διὰ τοῦτο, διότι, ὡς γνωστόν, οἱ Πρόεδροι τῶν Ἐκκλησιῶν, δημοσίᾳ προκείμενοι εἰς πάντας και πάντα, καθὼς οἱ ἐν τῇ θαλάσῃ προβεβλημένοι σκόπελοι, ἡμεῖς τὸν θυμὸν τῶν παντοίων κυμάτων ὑποδεχόμεθα, και περὶ ἡμᾶς ρηγνύμενα τὰ κύματα δὲν ἐπικλύζουσι τὰ κατόπιν ἡμῶν. Ὅταν δὲ εἶπω τὸ ἡμεῖς, δὲν ἀναφέρω τοῦτο εἰς τὴν ἀνθρωπίνην δύναμιν, ἀλλ' εἰς τὴν τοῦ Θεοῦ χάριν, τοῦ ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τῶν ἀνθρώπων τὸ δυνατόν ἐαυτοῦ δεικνύοντος, καθ' ὃ λέγει ὁ προσφῆτης ἐκ προσώπου Κυρίου: «ἢ ἐμὲ οὐ φοβηθήσεσθε; τὸν τάξαντα ἄμμοον ὄριον τῇ θαλάσῃ, πρόσταγμα αἰώνων, και οὐχ ὑπερβήσεται αὐτό, και ταρραχθήσεται, και οὐ δυνήσεται, και ἠχῆσουσι τὰ κύματα αὐτῆς και οὐχ ὑπερβήσεται αὐτό» (Ἰερ. 5, 22). Ὅττω διὰ τοῦ ἀσθενεστάτου πάντων και εὐκαταφρονήτου πράγματος τῆς ψάμμου τὴν μεγάλῃν και βαρεῖαν θάλασσαν ἐπέδησεν ὁ Δυνατὸς (Μ. Βασ. ἐπ. 103).

Ταῦτα, ποιμένες και ποιμαινόμενοι και τὸ πρεσβυτέρων ἅπαν, ἀναλογιζόμενοι, περιλάβωμεν ἀλλήλους, πεπτυσώμεθα, γενώμεθα γνησίως ἐν, μιμησώμεθα τὸν τὸ μεστόχορον τοῦ φραγμοῦ λύσαντα, και διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ πάντα συναγαγόντα και εἰρηνεύσαντα, κατηρτισμένοι οὕτω ἐν τῷ αὐτῷ νοῦ και ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ και κατὰ πάντα ὁμόφυχοι στῶμεν «ἐδοῶται ἐν τῇ πίστει, ἀμετακίνητοι, περισσεύοντες ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ Κυρίου πάντοτε» (Α' Κορινθ. 15, 58). Ὅρια δ' ἔθεντο οἱ πατέρες μὴ μεταίροντες, ὄρια, ἅτινα πρόδηλον μὲν τὴν ὠφέλειαν ἔχουσι διὰ τούς τηροῦντας, τὴν δὲ βλάβην φανερωτάτην διὰ τούς παραβαίνοντας και μυρίων σκανδάλων ἀφορμὴ ἡ παράβασις γίνεται πρὸς παροξυσμὸν τοῦ τῆς ἀγάπης τῶν ἀδελφῶν ἐφόρου Θεοῦ: «τῇ φιλαδελφίᾳ εἰς ἀλλήλους φιλόστοργοι, τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι, τῇ σπουδῇ μὴ ὀκνηροί, τῷ πνεύματι ζέοντες, τῇ θλίψει ὑπομένοντες, τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες, ταῖς χρεῖαις τῶν ἁγίων κωινωνοῦντες, τὴν φιλοξενίαν διώκοντες, ἦγγου σπουδάζοντες» (Ρωμ. 12, 7—14). Μόνον δὲ οὕτω ἐνεργοῦντες και πολιτευόμενοι θὰ δυνηθῶμεν νὰ παραστήσωμεν «ἐνδοξον τὴν Ἐκκλησίαν, μὴ ἔχουσαν σπίλον ἢ ρυτίδα ἢ τι τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἵνα ᾖ ἁγία και ἄμωμος» (Ἐφεσ. 5, 27—28).

Ἐν δὲ ἔτι, φίλοι Ποιμένες και συμποίμενες, ὅσοι ἐγγύς και ὅσοι μακρὰν, «τὰ μὲν ἐπίσω ἐπιλανθανόμενοι, ταῖς δὲ ἐμπροσθεν ἐπεκτεινόμενοι κατὰ σκοπὸν διώκωμεν ἐπὶ τὸ θραβεῖον τῆς ἀνω κλήσεως τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Φιλιπ. 3, 14—15), και τοῖς καλοῖς τῆς εὐσεβείας σπέρμασι και λόγοις και ἔργοις ποιμαντικῆς ἐπιστήμης γεωργοῦντες ἐπιμελῶς, εἴ που τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχη ὑλώδες και ἀπηγγραικιμένον ἢ ἐπὶ πολὺ πάλιν ραθυμηθὲν και χερσομανῆσαν, συντελέσωμεν ὥστε ἡ ὄλη Ἐκκλησία νὰ ἀναδειχθῆ ἢ ἄμπελος ἢ εὐκληματοῦσα (Ἠσ. 10, 1), ἢ ἄμπελος ἢ ἀληθινῇ (Ἰερ. 2, 21), πᾶσα καρποφόρος, ὡραία πᾶσα (Ἰερ. 11, 16), καθὼς ταῖς σταγόσι ταῖς ἀνωθεν ἀνατέλλουσα (Ψαλμ. 64, 10) και ὄρη καλύπτουσα τῷ ὕψει τῆς δόξης. Ἀμήν.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἐνθρονιστηρίου ἡ Α. Μ. εἶπε τὴν Ἀπόλυσιν: «Ὁ ἐν εἶδει πρῶτων γλωσσῶν οὐρανόθεν καταπέμψας τὸ Πανάγιον Πνεῦμα...» ἀμέσως δ' ἔπειτα ὁ χορὸς ἔψαλε τὴν φήμην τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου και τὸν πολυχρονισμόν τοῦ Βασιλέως, οὕτω δὲ ληξάσης τῆς λίαν σεμνοπεπῶς διεξαχθείσης ταύτης τελετῆς τῆς ἐνθρονίσεως, ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως προσελθὼν και ἀσπασθεὶς τὴν δεξιὰν τῆς Α. Μ. συνεχάρη ἐπὶ τῇ ἐνθρονίσει, τὸ αὐτὸ δὲ ἔπραξαν και πάντες οἱ ὑπουργοὶ και οἱ λοιποὶ ἐν τῷ ναῷ ἐπίσημοι και ὁ λαός.

Εἶτα ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Σεβ. συνοδικῶν, τοῦ ἐκκλησιασματος και τοῦ ἔξω τοῦ ναοῦ συνηγμένου πλήθους τῶν εὐσεβῶν, μετέβη εἰς τὸ μέγαρον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ ὁποίου, περιεστοιχισμένος ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τῶν Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου, πλήθους κληρικῶν και ἐπισήμων, ἐδέχθη τὰ εὐχαιτικὰ συχαρητήρια.

Πρῶτος προσεφώνησε τὴν Α. Μ. ἐκ προσώπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁ πρῶτος τῆ τάξει Σεβ. Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Ἀμβρόσιος οὕτω :

Μακαριώτατε,

Ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀγαλλομένη προσέρχεται πρὸς τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος, ἵνα εὐλαβῶς υποβάλῃ τὰ ἑαυτῆς συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ ὑπὸ τῆς Α.Μ. τοῦ σεπτοῦ ἡμῶν Ἀνακτος ἐπικυρωθείσῃ ὑμετέρᾳ ἐκλογῇ ὡς Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος καὶ τῇ σήμερον πανηγυρικῇ ἐνθρονίσει εἰς τὸν θρόνον Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου καὶ ἐπισήμῃ ἀναλήψει τῶν βαρέων αὐτῆς καθηκόντων. Βαρὺ τῷ ὄντι καθ' ἑαυτὸ τὸ ἀναλαμβανόμενον ἔργον, βαρύτερον καθιστάμενον ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας τῆς καθόλου κοινωνίας. Πολλαπλᾶ τὰ ἀπασχολοῦντα τὴν Ἐκκλησίαν ἰδιαιτέρως τῆς Ἑλλάδος ζητήματα, ἐν οἷς σπουδαιότατην δεθαίως θέσιν κατέχουσιν ἢ μόρφωσις τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου καὶ ἢ ἐπίλυσις τοῦ οἰκονομικοῦ αὐτοῦ ζητήματος, ἵνα τούτων μόνων μνησθῶ.

Ἄλλ' ἐὰν τὸ ἔργον εἶναι βαρὺ, σιδαραὶ εἶναι καὶ αἱ χεῖρες, εἰς ἃς Ἐκκλησία καὶ Πολιτεία ἐν ἀγαστῇ συμποίᾳ ἀνέθηκαν αὐτό. Ἡ ἀδρομερὴς ἐπιστημονικὴ μόρφωσις τῆς ὑμετέρας Μακαριότητος, ἡ μεγάλη Αὐτῆς σύνοις καὶ πείρα τῶν ἐκκλησιαστικῶν καθόλου ζητημάτων, ἡ ἀνυπόκριτος Αὐτῆς πίστις, ἡ θαθεῖα πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἀγάπη, ὀλόκληρον τὸ παρελθὸν Αὐτῆς, γνωστόν τισιν ἐξ ἡμῶν ἐξ αὐτῶν τῶν μαθητικῶν ἐδωλίων τῆς τροφῆς μητρὸς Θεολογικῆς Σχολῆς, εἶναι ἰσάριθμοι ἐγγυήσεις περὶ τοῦ μέλλοντος. Δυνάμεθα μετὰ πεποιθήσεως νὰ εἴπωμεν, Μακαριώτατε, ὅτι ἐτέθη ὁ λύχνος ἐπὶ τὴν λυχνίαν.

Καὶ ἐν τῇ πεποιθήσει ταύτῃ χεῖρας ἰκετιδας πρὸς τὸν Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας ἀνατείνοντες δεόμεθα ὅπως τὴν θείαν Αὐτοῦ χάριν, τὴν τὰ ἀσθενῆ θεραπεύουσαν καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῦσαν, πλουσίαν ἐπιπέσει ἐπὶ τὴν Σὴν Θεοτίμητον κορυφὴν καὶ χαρίζηται Αὐτῇ μακροήμερουσιν ἐν υγείᾳ ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ ἐμπεπιστευμένου Αὐτῇ λογικοῦ ποιμνίου καὶ τῆς καθόλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐνδυναμοῦ λοιπόν, Μακαριώτατε, ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἀμέριστον ἔχων τὴν συνδρομὴν τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ κατευθοῦ καὶ ὁδηγήσει σε θαυμαστῶς ἢ δεξιᾷ τοῦ Ὑψίστου.

Χρυσάνθου, τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, πολλὰ τὰ ἔτη.

Τοῦτο καὶ ἐψάλη ἀμέσως ὑπὸ τῶν Σεβ. Συνοδικῶν καὶ τοῦ παρισταμένου Κλήρου.

Εἶτα προσεφώνησε τὴν Α. Μ. ἐκ μέρους τῆς Σιωβίτιδος Ἐκκλησίας ὁ Ἐξαρχος τοῦ Παναγίου Τάφου Πανοσιολογ. Ἀρχιμ. Βενέδικτος εἰπὼν τάδε :

Μακαριώτατε,

Θεωρῶ ἑμαυτὸν λίαν εὐτυχῆ, διότι ἔτυχέ μοι ὁ τιμητικὸς κλήρος, ἵνα διερμηνεύσω τὴν χαρὰν καὶ τὰς συγχαρητήριους εὐχὰς τῆς Ἀγιωτάτης τῶν Ἐκκλησιῶν Μητρὸς πρὸς τὴν Ὑμετέραν γεγραμμένην Μακαριότητα ἐπὶ τῇ εὐδοκίᾳ Θεοῦ, ψήφαις δὲ κανονι-

καῖς καὶ ἐπινεύσει Βασιλικῇ, κλήσει Αὐτῆς ἐπὶ τὸν Προεδρικὸν Θρόνον τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ἀγιωτάτη τῶν Ἐκκλησιῶν Μητήρ, Σιών ἡ Ἀγία, γηθοσύνως ἐνωτισθεῖσα τὴν ἐκλογὴν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, δοκιμάζει χαρὰν μεγάλην ἐπὶ τῷ εὐφροσύνῳ τούτῳ γεγονότι, διότι τοῦτο μὲν ἔχει μεμαρτυρημένην τὴν πρὸς Αὐτὴν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν καὶ τὸ μέγα Αὐτῆς ἐνδιαφέρον, ὅπερ πολλὰ κίς διετράνωσε καὶ εἰς ὑπερποντίους ἐστὶ υποβληθεῖσα ὑπὲρ Αὐτῆς κόπους, τοῦτο δὲ διότι ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποκατεστάθη ὁ ἐνδεδειγμένος, ὁ ἄξιος, ὁ ἄριστος διὰ τὴν διακυβέρνησιν τῆς Ἐκκλησίας, ἦτις σήμερον εἶπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε διὰ τὴν χαλεπότητα τῶν ἡμερῶν δεῖται δεξιῶν καὶ πεπειραμένων οἰκονομῶν.

Ἡ Ὑμετέρα γεραρὰ Μακαριότης, συγκεντροῦσα ἐν ἑαυτῇ ἀπάσας τὰς ἀπαιτούμενας πνευματικὰς ἰδιότητας καὶ ἱκανότητας διὰ τὴν δεξιὰν καθοδήγησιν τῆς πεπιστευμένης Αὐτῇ πνευματικῆς ὀλιγάδος, τὴν σύνοις, τὴν δεδοκιμασμένην διοικητικὴν ἐκκλησιαστικὴν πείραν καὶ τὴν μόρφωσιν τὴν φέρουσαν τὴν σφραγίδα τῆς διεθνούς ἀναγνωρίσεως καὶ τοῦ κύρους, πεποικισμένη δ' ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας διὰ σπανίων ἀρετῶν καὶ χαρισμάτων, τῶν προσδιαζόντων εἰς τὸν καλὸν ποιμένα, ἐγγυᾶται καρποφόρον, λαμπρὰν καὶ ἐνδοξὸν ποιμαντορικὴν σταδιοδρομίαν.

Ἡ Ἀγιωτάτη τῶν Ἐκκλησιῶν Μητήρ εὐχεται, ὅπως ἡ Ὑμετέρα πεπνομένη Κορυφὴ Ζήσῃ ἐπ' ἔτη ὅ,τι πλεῖστα, ὕγιεινὰ καὶ τρισόλιδα, ἐπ' ἀγαθῷ καὶ εὐκλείᾳ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ἔθνους.

Κατὰ τὴν ἐπίσημον δὲ ταύτην στιγμὴν παρακαλῶ τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα, ὅπως εὐαρεστηθῆ καὶ δεχθῆ καὶ τὰ μύχια προσωπικά μου συγχαρητήρια καὶ τὰς ταπεινάς μου εὐχὰς ὑπὲρ τῆς μακροήμερουσας καὶ τῆς εὐημερίας Αὐτῆς.

Ἀκολουθῶς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Πανοσιολογ. Ἀρχιμανδρίτης Πολύκαρπος Κουτσουπίδης προσεφώνησεν οὕτω :

»Μακαριώτατε Δέσποτα,

Ὑπὸ τὸ κράτος ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀρρήτου συγκινήσεως καὶ μὲ τὴν καρδίαν ὑπερεκχειλιζοῦσαν ἀπὸ θαυμάσια συναισθήματα χαρᾶς καὶ πνευματικῆς ἀγαλλιάσεως, προσέρχομαι καὶ ἐγὼ ἐνώπιον Ὑμῶν, ἵνα ἐξ ὀνόματος τοῦ προσωπικοῦ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου υποβάλω εὐλαβῆ καὶ εὐλικρινῆ συγχαρητήρια διὰ τὴν χάριτι θεία, ἀνοδὸν ὁμῶν ἐπὶ τὸν ἱστορικὸν Ἀγιώτατον Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον τῶν Ἀθηνῶν, τὸν καθηγιασμένον διὰ τῆς μεγαλειώδους ἐκείνης ἑμιλίας ἐπὶ τοῦ δράχου τοῦ Ἀρείου Πάγου, τοῦ Μεγάλου Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν.

Βεβαιωθῆτε, Μακαριώτατε, ὅτι καὶ ἡ ἡμετέρα εὐγνωμότως καὶ ἀκατάπαυστον θ' ἀναπέμπωμεν τὸν αἶνον καὶ τὰς δοξολογίας τῷ Ὑψίστῳ Θεῷ, τῷ δοτῆρι παντὸς ἀγαθοῦ, καταξιώσαντι ἡμᾶς, ἵνα ἐν τῷ σεπτῷ ὁμῶν προσώπῳ εὐρωμεν τὸν ἄξιον ἡμῶν πνευματικῶν πατέρα καὶ κανονικὸν ποιμενάρχην, τὸν περικρατούμενον εὐσεβεῖα τε καὶ πάσῃ ἀρετῇ, τὸν καλ-

λυόμενον ἐπὶ ἀμφιλαφεὶ παιδείᾳ τῆς τε θύραθεν καὶ ἔσω σοφίας, τὸν πρᾶον καὶ σεμνὸν τὸ ἦθος καὶ ἀόργητον, τὸν ἀνεκτιμῆτους ἄχρι τοῦδε προσενεγκόντα υπηρεσίας πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως εἰς τε τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν καὶ τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν Ἔθνος, καὶ λοιπὸν τὸν κατὰ πάντα ἐπιδέξιον οἰακοστροφῶν καὶ ἄξιον χειριστὴν τοῦ πνευματικοῦ σκάφους τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας, καθοδηγοῦντα αὐτὴν εἰς τὴν πλήρωσιν τῆς ἱεράς καὶ ὑψηλῆς ἀποστολῆς, ἣν τῇ ἑταξεν ὁ οὐράνιος αὐτῆς δομῆτωρ.

Καὶ τῆς καλῆς εὐκαιρίας τῆς ἐπισήμου ταύτης ἡμέρας δραττόμενοι, διαδηλοῦμεν. Μακαριώτατε, καὶ ὑποσχόμεθα, καὶ ὡς ὑπάλληλοι τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου, ἥς τὴν προεδρίαν ἀπὸ τοῦδε θείᾳ συνάρσει ἀναλαμβάνετε, καὶ ὡς κληρικοὶ ὑπὸ τὴν κανονικὴν ὑμῶν δικαιοδοσίαν ὑπαγόμενοι, ὅτι ὑπὸ τᾶς πεφωτισμένους ὑμῶν ὁδηγίας καὶ σεβαστὰς διαταγὰς τελούντες, θὰ ἐντείνωμεν ἀπάσας ἡμῶν τὰς πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς δυνάμεις ὅπως πραγματοποιήσωμεν τὰς ὑμετέρας προσδοκίας ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῶν ἀνατιθεμένων ἡμῖν καθηκόντων.

Ἐπὶ τούτοις ἐπιτρέφατε ἡμῖν, Μακαριώτατε Δέσποτα, ἵνα ἀναφωνήσωμεν γηθοσύνως «Χρυσάνθου τοῦ Μακαριωτάτου καὶ Θεοπροβλήτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἡμῶν δὲ οσητοῦ Πατρός καὶ Ποιμενάρχου, εἶψαν τὰ ἔτη πολλά».

Μεθ' ὃ ὁ Κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου Καθηγητῆς κ. Γ. Σωτηρίου προσηγόρευσεν ὡς ἑξῆς :

Μακαριώτατε,

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ὑποβάλλει τὰ θερμότερα συγχαρητήρια αὐτῆς διὰ τὴν ἀνάδειξιν Ὑμῶν εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος.

Ἡ Θεολογικὴ Σχολή, ἣ διὰ τσοσούτων δεσμῶν συνδεομένη μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἣ ἐκτρέφουσα πνευματικῶς τοὺς μέλλοντας Ἱεράρχας τῆς καὶ τοὺς Διδασκάλους τῆς ἀγίας ἡμῶν πίστεως, ἣ ἔχουσα τὸ εὐτύχημα νὰ συγκαταλέγῃ Ὑμᾶς εἰς τοὺς ἐπιτίμους διδάκτορας αὐτῆς, εὐχεται, ἵνα ἡ Ὑμέτερα Μακαριότης, γνωστῇ διὰ τὴν καρποφόρον δράσιν αὐτῆς εἰς ἐθνικοὺς ἀγῶνας καὶ ἐπιλύσεις δυσκόλων ζητημάτων τῆς ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας, εὐτυχῆσῃ νὰ δικαιώσῃ τὰς προσδοκίας, τὰς ὁποίας στηρίζει ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Πολιτεία εἰς τὸ πρόσωπον Ὑμῶν.

Ἐστὲ δὲ βέβαιοι, Μακαριώτατε, ὅτι ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν θὰ εἶνε πάντοτε παραστάτις Ὑμῶν εἰς πᾶν ἐτι θὰ θελήσῃτε νὰ πράξῃτε διὰ τὴν ἀνάδειξιν καὶ ἀνύψωσιν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας.

Ἐκ μέρους τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς προσεφώνησε τὴν Α. Μ. ὁ Μ. Πρωτοσύγγελος Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Ταλαντίου κ. Παντελεήμων.

Ὁ Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος ἀπαντῶν ἐξέφρασε πρὸς ἕνα ἕκαστον θεομᾶς εὐχαριστίας ἕφ' οἷς νῆχῆθησαν.

Μετὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν αὐτοῦ εἰς τὸν Ἀρχιεπισκο-

πικὸν Θρόνον Ἀθηνῶν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἀπέλυσε πρὸς τοὺς Σεβ. Ἱεράρχας τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας τὸ ἀκόλουθον Εἰρηνικὸν Γράμμα :

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΝ ΚΥΡΙΩ ΧΑΙΡΕΙΝ

Χάριτι τοῦ πανοικτιζομένου Θεοῦ, κανονικαῖς ψήφοις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ὑψηλῇ ἐπινεύσει τοῦ εὐσεβεστάτου ἡμῶν Ἀνακτος, ἐκλεγέντες κανονικῶς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ἀνέβημεν σήμερον ἐν Ἐκκλησίᾳ πολλῇ ἐπὶ τὸν ἀγιώτατον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῆς προεδρείας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Θρόνον καὶ θαρροῦντως ἐπελαβόμεθα τοῦ ἐμπιστευθέντος ἡμῖν βαρυτάτου ἔργου, τὰς ἐλπίδας ἡμῶν ἀναθέμενοι πρὸ παντός εἰς Θεόν, τὸν ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τῶν ἀνθρώπων δεικνύντα τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν.

Ἐθεὶ δὲ ἐπόμενοι παλαιῶ, ἐκ μακρᾶς ἀκολουθίας κεκρατηκότι, καὶ τὸν πρῶτον καὶ μέγιστον καρπὸν Πνεύματος, τὴν κατὰ Θεὸν ἀγάπην, ὑμῖν ἐπιδεικνύμενοι, διὰ τῶν παρόντων εἰρηνικῶν γραμμάτων τὴν ὑμέτεραν ἀγαπητὴν ἐν Κυρίῳ Σεβασμιότητα ἐπισκεπτόμεθα καὶ τῆς ἐν εἰρήνῃ ἀδελφικῆς κοινωνίας ἀρχόμεθα. Ἴνα δὲ εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν, ὡς οἱ ἱεροὶ κανόνες καὶ λοιποὶ νόμοι τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας διακελεύονται, τὰ πάντα γίνῃται, πολλῆς χηρίζομεν ἀπάντων τῶν ἀγίων ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν ἀντιλήψεως, ἐν συμπονοίᾳ καὶ προθύμῳ γνώμῃ συμπονοῦντων ἡμῖν καὶ τὸν καλὸν τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης ἀγῶνα συναγωνιζομένων, πρὸς οἰκοδομὴν τῶν πιστῶν καὶ διδασκαλίαν, τὴν ἐν λόγῳ καὶ ἔργῳ καὶ ὑποδείγματι, ἵνα πάντες οἱ πιστοὶ, συμφρονοῦντες ἀλλήλοις ὡς γνήσιοι ἀδελφοὶ καὶ ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ ἀνεχόμενοι, προκόπτωσιν εὐσεβεῖα καὶ ἀρετῇ καὶ περισσεύωσιν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ. Καὶ οὕτω πάντα πρὸς καταρτισμὸν τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ μεθ' ὑμῶν οἰκονομήσαντες, μεθ' ὑμῶν δεξόμεθα τὸν μισθὸν τὸν ἡτοιμασμένον παρὰ τοῦ δικαίου κριτοῦ τοῖς πιστοῖς καὶ φρονίμοις οἰκονόμοις.

Τὸ ὁ ἕφ' ἡμῖν μετὰ φιλαδελφίας καὶ χαρᾶς πάντοτε παρέξομεν σὺν τῇ περὶ ἡμᾶς Συνόδῳ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν πᾶσαν ἐν ἀνάγκαις ἀρωγὴν καὶ ἀντίληψιν εἰς πᾶν τὸ δυνάμενον κρατῆναι τὸ ἔργον ἐκάστου πρὸς δόξαν Χριστοῦ καὶ προκοπὴν τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν λαοῦ.

Ταῦτα πάντα, ἐν ἀγάπῃ πολλῇ γράφοντες, καὶ ἐπὶ ταῖς ἐπικειμέναις μεγάλαις τῆς σωτηρίας ἡμῶν ἐορταῖς εὐχόμενοι, ἵνα ὁ Κύριος ἀξιώσῃ ὑμᾶς καὶ τὸ λογικὸν ὑμῶν ποίμνιον πανηγυρίσαι τὰς ἀγίας ταύτας ἡμέρας ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς εἰς δόξαν Θεοῦ, τοῦ σώκα δι' ἡμᾶς πτωχεύσαντος ἵνα ἡμεῖς πλουτισθῶμεν θεοτήτα, τῷ πνευματικῷ καὶ ἀγίῳ πόθῳ περιπτυσσόμεθα τὴν ὑμέτεραν Σεβασμιότητα.

Ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ

Η ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Ἀπὸ τοῦ ἄρβωνος τῶν ἱερῶν ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀνεγνώσθη ἐπ' ἐκκλησίας ἡ ἀκόλουθος Ποιμαντορικὴ Ἐγκύκλιος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου :

Χρῦσανθος ἑλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος.

Εὐλαβέστατοι ἱερεῖς, ἐντιμότατοι ἐπίτροποι τῶν ἱερῶν ἐκκλησιῶν καὶ ἐνοριῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ ἀπάσης τῆς καθ' ἡμᾶς θεοσώστου Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ λοιποὶ εὐλογημένοι χριστιανοί, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἡμῶν ἀγαπητά· χάρις εἴη ὑμῖν καὶ εὐρήνη παρὰ Θεοῦ.

Εὐδοκίᾳ καὶ ἀγαθότητι τοῦ Θεοῦ κληθέντες ἐπὶ τὴν πηδαλιουχίαν τῆς ἱερᾶς ταύτης ὁλκάδας τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, εἰς χρεΐαν, ὡς γνωστόν, περιστάσης διὰ τῆς πρὸς Κύριον ἐκδημίας τοῦ ἀειμνήστου προκατόχου ἡμῶν Κυροῦ Χρυσοστόμου, πρῶτιστον μετ' ἀγάπης προαγόμεθα προσαγορευῆσαι καὶ εὐλογῆσαι ὑμᾶς τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς τῆς καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς, τῆς πρὸς ὑμᾶς τὰ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα ἐν Χριστῷ πνευματικὰ τέκνα πατρικῆς ἐπικοινωνίας διὰ τῆς παρουσίας ποιμαντορικῆς ἡμῶν ἐγκυκλίου καταρχόμενοι. Καὶ δὴ πόθῳ ἀγίῳ τὴν πατρικὴν ἡμῶν εὐλογίαν πᾶσιν ἀπονέμοντες, πρῶτον μὲν ὑπομιμνήσκομεν τὸ ὑπὸ τῶν ἱερῶν τῆς ἐκκλησίας θεσμῶν ὑπαγορευόμενον καθήκον τοῦ μνημονεῦειν τοῦ ὀνόματος ἡμῶν ἐν πάσαις ταῖς ἱεραῖς μυσταγωγίαις καὶ τελεταῖς, εἶτα δὲ λόγους πατρικῆς ἀγάπης γράψωμεν πρὸς ἡμᾶς ὡς πρῶτην ἐνδειξίν, ἧς παρ' ἡμῶν ἀπολαύετε σπουδῆς καὶ τῆς ὀφειλομένης ἐκκλησιαστικῆς προνοίας. Εἶτα δὲ προτροπέμεθα καὶ παρακαλοῦμεν πάντας, ἵνα περιπατήτε καὶ πολιτεύσηθε ἐπαξίως τῆς κλήσεως ὑμῶν, ὡς τέκνα φωτός, ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καὶ ἀρετῇ, καὶ ταπεινοφροσύνῃ, καὶ σεμνότητι, καὶ μελετᾶτε μὲν τὰς Γραφάς, δυναμένως σοφίσαι ὑμᾶς εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, φοιτᾶτε δὲ εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς, προσκατεροῦντες τῇ προσευχῇ καὶ ἀγιαζόμενοι πάντοτε μὲν, ἰδίᾳ δὲ κατὰ πάσας τὰς ἀγίας ἑορτὰς καὶ τὰς σεπτὰς ταύτας ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων, τοῦ νέου ἔτους καὶ τῶν Φώτων, ἔξομολογούμενοι ἐγκαίρως τοῖς πνευματικοῖς ὑμῶν πατράσιν, εἰλικρινῶς μετανοοῦντες καὶ ἐπαξίως κοινωνοὶ γινόμενοι τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων καὶ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, πλουτοῦντες εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν, καὶ ἐπιλαμβανόμενοι ἀεὶ τῆς φιλοπρωχίας καὶ φιλοξενίας καὶ ἀγάπης, ἀνευ τῆς ὁποίας καὶ ὁ ἔχων πίστιν ὥστε ὄρη μεθιστάνειν γέγονε χαλκὸς ἡχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Οἱ πατέρες ἐκτρέφετε τὰ τέκνα ὑμῶν ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου, ἐμπνέοντες αὐτοῖς ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἐθνικὰς ἡμῶν παραδόσεις, καὶ διὰ λαμπάδων τῶν ἀρετῶν κοσμοῦντες τοὺς ἀληθινούς ἐν αὐτοῖς ναοὺς τοῦ Θεοῦ, τὰς παιδικὰς καὶ νεανικὰς αὐτῶν ψυχὰς.

Οἱ δὲ τῶν ἱερῶν ἐκκλησιῶν καὶ τοῦ καθ' ἑνορίας ποιμανίου ἐπιμελούμενοι εὐλαβέστατοι ἱερεῖς, ἀδιαλείπτως ἐνηχοῦμενοι τὰς εὐαγγελικὰς καὶ ἀποστολικὰς

παραινέσεις καὶ ὑποθήκας, προσέχετε τῇ ἀναγνώσει, τῇ παρακλήσει, τῇ διδασκαλίᾳ, τύποι γινόμενοι τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνεΐᾳ, μηδεμίαν ἐν μηδενὶ δίδοντες προσκοπὴν, ἵνα μὴ μωμηθῇ ἡ διακονία, καὶ πάντοτε ἀποστίλβοντες τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς, ὡς παραινεῖ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, φροντίζοντες ἐπιμελῶς περὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ λειτουργικῆς τάξεως καὶ μεριμνῶντες μετὰ τῶν εἰσεβῶν ἐπιτρόπων, ἐν φόβῳ Θεοῦ, περὶ τῆς καλῆς διοικήσεως καὶ εὐπρεπείας τῶν ἱερῶν ναῶν, καί, τέλος, ἐξ ὅλης καρδίας καὶ πρὸς τὸν Θεὸν μόνον βλέποντες, τὴν θεῖαν λατρείαν ἐκάστοτε ποιοῦμενοι, καὶ ὡς εἰώθημεν πολλάκις, ἄδειν, ὅτι ἐν ἐν τῷ καθ' ἑστώτες τῆς δόξης σου ἐν σὺρανῶ ἐστάναι νομίζομεν.

Ταῦτα ἐν κεφαλαίῳ μετὰ πατρικῆς ἀγάπης παραινούντες καὶ εὐλογοῦντες ὑμᾶς καὶ τὰ ἔργα ὑμῶν, εὐχόμεθα ἐπὶ ταῖς μεγάλαις τῆς εὐσεβείας ἡμῶν ἑορταῖς, ἵνα ὁ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν σάρκα φορέσας καὶ ἐνανθρωπήσας Θεὸς ἐπιδαψηλεύῃ ὑμῖν πᾶν ἀγαθὸν καὶ σωτήριον, καταξιώσῃ δὲ πάντας ὑμᾶς καὶ τῆς ἐπουρανίου Αὐτοῦ Βασιλείας. Ἀμήν.

Διάπυρος πρὸς τὸν Θεὸν εὐχέτης

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ

Η ΕΙΡΗΝΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ Α. Μ.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α.Θ.Π. ΤΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΝ

Ἀριθ. 2908.

Παναγιώτατε καὶ Θεοτότατε Ἀρχιεπίσκοπε Κωνσταντινουπόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικῆ Πατριαρχία, ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ σεβασμιώτατε καὶ περισπούδαστε ἀδελφεῖ καὶ συλλειτουργε Κύριε Βενιαμίν, τὴν Ὑμετέραν Παναγιότητα ἐν Κυρίῳ κατασπαζόμενοι ὑπερήδιστα προσαγορεύομεν.

Παλαιᾷ καὶ σεπτῇ τάξει καὶ ἔθει ἱερῶν κατακολουθοῦντες πόθῳ ἀδελφικῷ προαγόμεθα διαπέμψασθαι τῇ γερασμῇ καὶ ποθεινοτάτῃ Αὐτῆς Παναγιότητι τὴν νεομισμένην εἰρηνικὴν ἡμῶν ταύτην ἐπιστολήν, δι' ἧς, ἀναγγέλλοντες τὴν εἰς τὸν ἀγιώτατον τοῦτον θρόνον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῆς προεδρείας τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀρρητῶ τοῦ Θεοῦ ἑλέει καὶ εὐδοκίᾳ, καὶ κανονικαῖς ψήφοις τῶν ἀγαπητῶν ἐν Χριστῷ ἀδελφῶν τῶν ἀποτελούντων τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὰ παρ' ἡμῖν τεθεσπισμένα, ἐκλογὴν καὶ ἀνοδὸν ἡμῶν μετὰ τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημίαν τοῦ ἀοιδίμου προκατόχου ἡμῶν Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χρυσοστόμου, ὃς ἐπὶ δέκα καὶ πέντε ὅλα ἔτη μετὰ ζήλου ἱεροῦ καὶ ἀφοσιώσεως προσέτη τῷ ἀγιωτάτῳ τοῦτου θρόνου, ἄσμενοι τὸν ἀδελφικὸν ἀποστέλλομεν ἀσπασμὸν καὶ χεῖρα τεύνομεν κοινωνίας.

Διαβεβαίουμεθα δὲ, ὅτι σπουδάσομεν τηρεῖν τοὺς μετὰ τῆς σεβασμίας ἡμῖν Αὐτῆς Παναγιότητος καὶ τῆς περὶ Αὐτὴν εὐαγοῦς Ἱεραρχίας καὶ τοῦ ὁρθόδοξου λαοῦ ἱεροῦς δεσμούς τῆς πίστεως καὶ ἀγάπης, ποιεῖσθαι εὐχὰς, δεήσεις καὶ εὐχαριστίας ὑπὲρ εὐσταθείας τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν καὶ ὑπὲρ

πάντων τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων χριστιανῶν, ἵνα ἤρεμον καὶ ἡσύχιον βίον διάγῳσι, προκόπτοντες εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καὶ σεμνότητι, καὶ ἵνα ἢ ἐν τῷ ἀμπελώνι τοῦ Κυρίου ὑψηλὴ διακονία τῆς πεφιλημένης ἡμῖν σεβασμίας Αὐτῆς Παναγιότητος καὶ τῆς περὶ Αὐτὴν εὐαγοῦς Ἱεραρχίας καὶ τοῦ τιμίου πρεσβυτερίου ὑπάρχη καρποφόρος καὶ ἠύλογημένη παρὰ Θεοῦ, ὃς καὶ ἀποδώσει Αὐτῇ τὸν στέφανον τῆς δικαιοσύνης, ὃν ἠτοίμασεν ὁ Κύριος καὶ δίκαιος κριτής, οὐ μόνον Αὐτῇ, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς ἐν Χριστῷ ἀδελφοῖς, τοῖς ἡγαπηκόσι τὸν Θεόν.

Καὶ παρὰ τῆς εὐσεβείας δὲ Αὐτῆς ἀείποτε ἐπιποθοῦμεν ἀπολαύειν τῆς αὐτῆς ἀγάπης καὶ προνοίας καὶ ἀξιοῦσθαι ἀδελφικῶν γραμμάτων πρὸς οἰκοδομὴν καὶ στερεώσιν τῆς ἀγίας ἡμῶν πίστεως καὶ ἐπίρρωσιν τῶν συνδεόντων τὰς Ἐκκλησίας ἱερῶν δεσμῶν τῆς ἀγάπης, ἥτις ἐστὶν ὁ καρπὸς τοῦ πνεύματος καὶ τὸ πλήρωμα τοῦ νόμου, ἵνα οὕτως, ἐν τῷ αὐτῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς πνευματικῆς ἐπικοινωνίας συγκαταρούμενοι πάντες οἱ ὀρθόδοξοι, ὄμεν εἰς αἰῶνα ἰσχυροὶ καὶ διαμένωμεν ἐδραῖοι ἐπὶ τοῦ θεμελίου τῆς πίστεως καὶ τῶν ἱερῶν δογμάτων καὶ κανόνων.

Διὰ ταῦτα πάντα ἀρχαίας ἀγάπης θεσμοὺς ἀνανεοῦσθαι, καὶ πατέρων εἰρήνην τὸ οὐράνιον δῶρον Χριστοῦ καὶ σωτήριον πρὸς τὴν ἀκμὴν αἰεὶ ἐπανάγειν καὶ ἀλλήλοις κοινωνεῖν, ἀναγκαῖον μὲν ἡμῖν καὶ ταῖς Ἐκκλησίαις ὀφείλιμον, καλὸν δὲ καὶ τερπνόν, εὐ οἶδα, καὶ τῇ φιλοχρίστῳ διαθέσει τῆς Ὑμετέρας σεβασμίας Παναγιότητος ὑπάρχει. Τί γὰρ ἂν γένοιτο χαριέστερον καὶ τῷ Θεῷ εὐπροσδεκτότερον, ἢ τοὺς τοσοῦτῳ τῷ πλήθει τῶν τόπων διηρημένους τῇ διὰ τῆς ἀγάπης ἐνώσει καθορᾶν ὡς μίαν μελῶν ἁρμονίαν ἐν σώματι Χριστοῦ δεδέσθαι; Οὐδὲ νομίζομεν, ὅτι δυνασόμεθα ἐν τῇ μονώσει περιέσεσθαι τῶν ἐκάστοτε τὰς Ἐκκλησίας κυκλούντων κυμάτων, ἀκριβῶς εἰδότες, ὅτι πλεόν ἡμεῖς τῆς ἐνὸς ἐκάστου ἐπικουρίας δεόμεθα ἢ ὅσον ἢ ἐτέρα τῶν χειρῶν τῆς ἐτέρας. Ἐπεὶ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς τοῦ σώματος κατασκευῆς τὸ ἀναγκαῖον τῆς κοινωνίας ὁ Κύριος ἡμᾶς ἐδίδαξεν. Ὅταν γὰρ πρὸς αὐτὰ ταῦτα ἀπιδώμεν τὰ μέλη ἡμῶν, ὅτι ἐν οὐδὲν ἑαυτῷ πρὸς ἐνέργειαν αὐταρχεῖς, πῶς ἑαυτοὺς λογισόμεθα ἐξακεῖν ἑαυτοῖς πρὸς τὰ τῆς μιᾶς, ἀγίας, καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας πράγματα; Οὐτε γὰρ ἂν ποὺς ἀσφαλῶς βαδίσεις, μὴ συνυποστηρίζοντος τοῦ ἐτέρου, οὔτε ὀφθαλμὸς ὑγιῶς ἴδοι, μὴ κοινωνὸν ἔχων τὸν ἕτερον. Καὶ ἀπαξιαπλῶς οὐδὲν οὔτε τῶν ἐκ φύσεως οὔτε τῶν ἐκ προαιρέσεως κατορθουμένων ὀρώμεν ἄνευ τῆς τῶν ὁμοφύλων καὶ ὁμοψύχων συμπνοίας ἐπιτελούμενον ὅπου γε καὶ αὐτὴ ἢ προσευχὴ, μὴ ἔχουσα τοὺς συμπονοῦντας, ἀδρανεστέρα ἐστὶ καὶ ἄκαρπος, καὶ ὁ Κύριος ἐπηγγείλατο μέσος γενήσεται μεταξύ δύο ἢ τριῶν ἐπικαλουμένων αὐτὸν ἐν ὁμοιοῖα. Καὶ αὐτὴν δὲ τὴν οἰκονομίαν ὁ Κύριος κατεδέξατο καὶ σάρκα ἐφόρεσεν, ἵνα λύσῃ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ καὶ εἰρηνοποιήσῃ διὰ τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ αὐτοῦ εἴτε τὰ ἐπὶ τῆς γῆς εἴτε τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

Διὰ ταῦτα ἀνάγκη πᾶσα ἐπιστέλλειν ἀλλήλοις ἀπὸ

μιᾶς γνώμης καὶ ἔργῳ παράκλησιν προσάγειν πᾶσι καὶ ἰδίᾳ ἐκείναις τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν, αἵτινες παρακλήσεως καὶ στηριξεως δεόνται, ἀναλαβεῖν δὲ τὴν εὐαγγελικὴν καὶ ἄδολον πολιτείαν, ἢ συνέζων οἱ ἐξ ἀρχῆς προσελθόντες τῷ λόγῳ ἢ γὰρ, φησί, τῶν πιστευσάντων καρδία καὶ ψυχὴ μία (Πραξ. 4, 32). Ἐπὶ τῇ πίστει καὶ τῇ ὁμολογίᾳ καὶ τῇ ἐλπίδι ταύτῃ, ἀγίῳ καὶ πνευματικῷ πόθῳ περιπτυσσόμενοι Αὐτὴν καὶ ἐπὶ ταῖς ἀγίαις τῆς σωτηρίας ἡμῶν ἑορταῖς εὐχόμενοι, ἵνα ὁ Κύριος χαρίζηται Αὐτὴν τῇ Ἐκκλησίᾳ σώαν, ἔντιμον, ὑγιᾶ, μακροημερεύουσαν καὶ ὀρθοτομοῦσαν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, διατελοῦμεν μετ' εὐγνωμοσύνης καὶ ἀφοσιώσεως πολλῆς πρὸς τὴν θρόεψαν καὶ ἀναδείξασαν ἡμᾶς Μητέρα Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, τῆς λίαν ἡμῖν περισπούδαστου σεβασμίας Αὐτῆς Παναγιότητος

Ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφός
καὶ ὅλος πρόθυμος

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ

Παρομοίας εἰρηγικὰς ἐπιστολάς ἀπέστειλεν ἡ Α.Μ. καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς ἀγιοτάτους προέδρους τῶν λοιπῶν αὐτοκεφάλων ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Χρῦσανθος ἕλεθ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος ἀγάπη πολλῇ καὶ εὐλογίαις προσαγορεύει πάντα τὰ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ἐγγύς καὶ τὰ μακρὰν.

Ἡ σήμερον πανηγυριζομένη ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων εἶνε μία τῶν λαμπροτέρων ἑορτῶν τῆς Ὄρθοδόξου ἡμῶν θρησκείας καὶ ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία προσκαλεῖ ὅλα τὰ ἀγαπητὰ αὐτῆς τέκνα νὰ φορέσουν λευκοὺς χιτῶνας τῆς ψυχῆς καὶ νὰ συντρέξουν εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς, εἰς προσκύνῃσιν τοῦ εἰς τὴν φάτνην τῶν ἀλόγων ἀνακλιθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ προσκομίσουν τὸν λίβανον τῆς εὐλαβείας καὶ προσευχῆς τῶν.

Κατὰ τὴν θεῖαν δὲ λειτουργίαν, ἡ ὁποία ἐτελέσθη σήμερον, λειτουργίαν λαμπρόχρωμον, φαιδρὰν, πανηγυρικὴν, ἐπίσημον, ὅπως διεμόρφωσαν αὐτὴν οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ αἱ ἑλληνικαὶ παραδόσεις, ἀντήγησαν οἱ θόλοι τῶν ναῶν ἀπὸ τὰ μελωδικὰ ἕσματα τῆς Ἐκκλησίας: «Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε». «Ἡ Παρθένος σήμερον τὴν ὑπερούσιον τίκτει καὶ ἡ γῆ τὸ σπήλαιον τῷ ἀπροσίτῳ προσάγει...» «Χριστὸς γεννᾶται, καὶ οὐρανοὶ ἀγάλονται καὶ γῆ εὐφραίνεται καὶ Βηθλεὲμ πανηγυρίζει». Χριστὸς γεννᾶται, καὶ μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἢ κατὰρα ἀφανίζεται καὶ

τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐχώρι-
 ζεν ἡμᾶς ἀπὸ τὸν Θεόν, διαλύεται, καὶ ἡ ἀγάπη
 καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ βασιλεύει εἰς τὴν γῆν,
 ὅπου πρότερον ἐμαίνοντο οἱ φθόνοι καὶ ἡ
 ἔχθρα καὶ τὰ μίση τῶν λαῶν, καὶ ὅλα τὰ ἔθνη
 σπῶσι τὰς μαχαίρας καὶ ἐνοῦνται εἰς μίαν κα-
 θολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, τῆς ὁ-
 ποίας κεφαλὴ εἶνε ὁ Χριστός. Χριστὸς γεννᾶ-
 ται, καὶ τὰ ἀρχαῖα παρέρχονται καὶ ἡ πλάνη
 ἐκδιώκεται καὶ ὅλα μεταπλάττονται εἰς νέαν
 κτίσιν καὶ νέαν ζωὴν.

Ὅπως λοιπὸν παρελάβομεν τὸν δι' ἡμᾶς
 τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτη-
 ρίαν ἐνανθρωπήσαντα Κύριον Ἰησοῦν Χρι-
 στὸν καὶ τὴν νέαν ζωὴν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐ-
 νεκαινίωσε μὲ τὴν διδασκαλίαν, τὸ παράδειγμα
 καὶ τὸν θάνατόν του, οὕτω πρέπει καὶ ἡμεῖς
 ἐν καινότητι ζωῆς νὰ περιπατῶμεν καὶ νὰ πο-
 λιτευώμεθα ὡς τέκνα φωτὸς καὶ νὰ φυλάττω-
 μεν ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς ὀρθοδόξου
 ἡμῶν πίστεως καὶ τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἔθني-
 κῶν παραδόσεων καὶ ἰδανικῶν, νὰ μὴ ἐπιτρέ-
 πωμεν δὲ εἰς κανένα νὰ συλαγωγῇ αὐτοὺς μὲ
 κενὰ διδάγματα καὶ κενὰς ἀπάτας.

Ταῦτα καὶ ἡ ἔμπρακτος ἀγάπη πρὸς τὸν
 ἀληθινὸν εἶνε τὸ μόνον θρησκευτικόν, ἠθικόν
 καὶ ἔθνικόν ἔργον, μὲ τὸ ὁποῖον θὰ συγκρατη-
 θῶμεν ἀσάλευτοι μέσα εἰς τὴν πέριξ ἡμῶν
 μαινομένην θάλασσαν, ἡ ὁποία ἀπειλεῖ νὰ κα-
 ταποντίσῃ λαοὺς καὶ ἔθνη.

Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁ δι' ἡμᾶς σάρκα
 φορέσας, Αὐτὸς εἶθε νὰ σκέπῃ καὶ νὰ ἐνισχύῃ
 ἡμᾶς, τέκνα προσφιλῆ καὶ περιπόθητα, ὥστε
 ἀνένδοτον νὰ φυλάσῃτε τὸ φρόνημα τῆς διὰ
 τοῦ Χριστοῦ δωρηθείσης εἰς ἡμᾶς νέας ζωῆς
 καὶ ἀδιάσειστον τὸ στερέωμα τῆς πίστεως εἰς
 τὸν Κύριον Ἰησοῦν, νὰ πληρώσῃ δὲ τοὺς οἴ-
 κους ὑμῶν πάσης εὐλογίας καὶ χρηστότητος.
 Ἀμήν.

Λιούτουρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης

Γ' Ο ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ

Η ΜΕΤΑΠΛΑΣΙΣ ΕΙΣ ΝΕΑΝ ΚΤΙΣΙΝ ΚΑΙ ΝΕΑΝ ΖΩΗΝ

Ἐἰς τὸν ρόον τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος δὲν
 εἶνε σπάνια γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἔσχυσαν νὰ σημειώ-
 σουν νέας καμπὰς τῆς πορείας τῆς καὶ νὰ τρέψουν
 τὴν φερόν τῆς πρὸς κατευθύνσεις ὀλοτελῶς ἀπροβλέ-

πτους. Τὰ γεγονότα ταῦτα οἱ ἱστορικοὶ δικαίως ἐχα-
 ρακτήρισαν ὡς μεγάλους ἱστορικοὺς σταθμοὺς. οἱ δὲ
 αἰτίαι καὶ δημιουργοὶ τῶν ἀπέκτησαν μονίμως τὸν
 τίτλον τοῦ «μεγάλου» καὶ προκαλοῦν μετὰ λόγου
 τὸν θαυμασμόν τῶν ἀνθρωπίνων γενεῶν.

Οὐδὲν ὁμοίως τῶν μεγάλων αὐτῶν ἱστορικῶν γεγονό-
 των δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸ ἐν τινι φάτνῃ
 μίας ἀσημάντου πολίγνης τῆς Ἰουδαίας ἀνευ πομπῆς
 καὶ μεγαλοπρεπείας ἐπιτελεσθὲν πρὸ δισχιλίων ἐτῶν,
 κατὰ τὴν ἐπὶ Καίσαρος Αὐγούστου γενομένην ἐν τῇ
 ρωμαϊκῇ κράτει ἀπογραφὴν ἡγεμονεύοντος τῆς Συ-
 ρίας Κυρηναίου. Τὸ γεγονός ἐκεῖνο ἦτο μίᾳ ἀπλῇ γέν-
 νησις ἐνὸς βρέφους· ἀλλ' ἐν τῇ ἀφανείᾳ τοῦ ὑπῆρξε
 τοιαύτης σημασίας διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος,
 ὥστε οὔτε αὐτὸ δύναται νὰ χαρακτερισθῇ ἀπλῶς εἰς
 τῶν ἱστορικῶν σταθμῶν, οὔτε τὸ γεννηθὲν νὰ κατα-
 ταχθῇ εἰς τοὺς «μεγάλους ἀνδρας». Τὸ γεγονός ἐκεῖνο
 ὑπῆρξε μοναδικόν, διότι εἶχε προσημειωθῇ ἄνωθεν,
 ἐπήλθεν ὡς πλήρωσις θείας ἐπαγγελίας, ἡ δὲ ἐκ τῆς
 Παρθένου γεννηθεὶς ἦτο ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ,
 καὶ τὰ ἐπακόλουθα τοῦ γεγονότος δὲν ἦσαν ἀπλῶς
 μία νέα τῆς ἱστορίας τροπή, ἀλλ' ἐπήλθον ὡς μετά-
 πλασις εἰς νέαν κτίσιν καὶ νέαν ζωὴν, κατὰ τὴν εὐ-
 στοχον ἀκριβολογίαν τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς εὐχε-
 τήριου.

Ἡ γέννησις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ
 ὑπῆρξε μία νέα δημιουργία, θθεν καὶ ἐγένετο τὸ κεν-
 τρικόν γεγονός τῆς παγκοσμίου ἱστορίας ἐξ οὗ προήλ-
 θε νέον φῶς προσδῶσαν εἰς τὴν ζωὴν τὴν ἀληθινήν
 ἐννοιάν τῆς καὶ παρασχόν τὴν κλεῖδα τῶν ἀπὸ τῆς
 πτώσεως βασανισάντων τὰς διανοίας καὶ τὰς ψυχὰς
 ὀδυνηρῶν αἰνιγμάτων. Εἶνε τὸ μοναδικόν τῶν αἰῶνων
 θαῦμα, διότι ὑπῆρξεν ἡ ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸ πλανηθὲν
 πλάσμα ἐνσάρκωσις τοῦ Θεοῦ, ἡ εἰσόδος τοῦ αἰωνίου
 εἰς τὸν χρόνον, δημιουργία νέας ἀνθρωπογονίας, ἀπαρ-
 χῆ νέας ἱστορίας ἐξικνουμένης μέχρι τῆς συντελείας
 τῶν αἰῶνων. «Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνω-
 σεν ἐν ἡμῖν»: μεγάλη, πραγματιστικὴ, ἔκφρασις
 πραγματικοῦ, ἀπτοῦ γεγονότος, μετὰ τὴν συντέλεσιν
 τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνθρωπότης δὲν τελεῖ ἐν ἀθεοαίετητι
 ὡς πρὸς τὴν ἐννοιαν, τὴν σημασίαν καὶ τὰ δι' ἡμᾶς
 καὶ ὅλον τὸν κόσμον ἀποτελέσματα τῆς θείας ἐναν-
 θρωπήσεως.

Τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα ἦσαν μετάπλασις εἰς νέαν
 κτίσιν καὶ νέαν ζωὴν. Τὸ ὁποῖον σημαίνει, ὅτι διὰ
 τὸν ἀναγεννηθέντα ἀνθρώπον, διὰ τὴν Ἐκκλησίαν
 τῆς νέας κτίσεως, τὸ νέον ἔτος ἄρχεται κυρίως ἀπὸ
 τῆς ἡμέρας τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ.
 Ἀπ' αὐτῆς ἐσημειώθη ἡ νέα τῆς ἱστορίας χρονολό-
 γησις, τῆς νέας ἱστορίας ἡ ἐναρξίς. Ἡ κατὰ σάρκα,
 λοιπὸν, Γέννησις τοῦ Κυρίου δὲν εἶνε ἐν τῶν μεγάλων
 γεγονότων τῆς ἱστορίας, ἀλλ' τῶν γεγονότων τὸ
 μέγιστον, τὸ διχάσαν τὴν ἱστορίαν, διότι εἰς κεφα-
 λὴν τῆς γωνίας τῆς μοναδικῆς τῆς καμπῆς ἐτέθη ὁ
 ἐν τῇ φάτνῃ τῆς Βηθλεὲμ γεννηθεὶς Κύριος.

ΑΣΤΡΟΝ ΤΗΣ ΒΗΘΛΕΕΜ

"Αστρον τῆς Βηθλεέμ, ἐφάνης
πρὸ δισχιλίων ποτὲ χρόνων
κ' ἡ γῆ μας ἀπελις καὶ πλάνης
εἶδε τὸν Διτριωτὴν τῶν πόρων.

"Αστρον τῆς Βηθλεέμ, τὸ φῶς Σου
καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν μας χῦσε
ἐν μέσῳ σκότους φρικτοῦ τόσου
ἡ μόνη μας ἐλπίς Σὺ εἶσαι.

Manchester
Χριστούγεννα 1938.

ΚΩΝΣΤ. Ν. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ
ΛΕΥΓΤΙΚΟΝ

IV. Νόμοι σχετικοὶ πρὸς τὰς ἐπισυμβαινούσας εἰς τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα «ἀκαθαρσίας» καὶ πρὸς τὸν καθαρισμὸν αὐτῶν. 15, 1-33: α') Ἡ γογγύρα παρὰ τῶ ἀνδρῶν, στ. 1 18; 1) Μετάβασις καὶ εἰσαγωγή, στ. 1-2α. 2) Ἡ ἐκ τῆς συνεχοῦς ἢ ἐκ διαλειμμάτων ὄυσεως ἀκαθαρσία, στ. 2β-3. 3) Διάφοροι περιπτώσεις ἐπὶ τῇ αἰτίᾳ ταύτῃ ἀκαθαρσιῶν, στ. 4-12. 4) Διατυπώσεις διὰ τὸν καθαρισμὸν τῆς ἀσθενείας ταύτης, στ. 13-15: ἐπὶ ἐπτὰ ἡμέρας μετὰ τὴν θεραπείαν πλύσις τῶν ἐνδυμάτων καὶ λούσις τοῦ σώματος, στ. 13, κατὰ δὲ τὴν ὀρθοῦν ἡμέραν προσφορὰ δύο θυσιῶν, περὶ ἀμαρτίας καὶ εἰς ὀλοκαύτωμα, στ. 14 15. 5) αἱ νυκτεριναὶ ὄυσεις καὶ ὁ καθαρισμὸς αὐτῶν, στ. 16-18. β') Αἱ ἐπισυμβαίνουσαι εἰς τὰς γυναῖκας ἀκαθαρσίαι, στ. 19-38: 1) νόμοι σχετικῶς πρὸς τὴν ἐκ τῶν ἄνω ἐμμήνων ὄυσεων ἀκαθαρσίαν, στ. 19-24 2) σχετικῶς πρὸς τὴν ἀσχετον πρὸς τὰ ἔμμηνα διαρκῆ αἰμορραγίαν ἢ παρατεταμένην, στ. 25-27. 3) Τάξις τοῦ καθαρισμοῦ, στ. 28 30. γ') Ἐν τάξει Ἐπιλόγου περιλήψις τοῦ παραγράφου τούτου, στ. 31-33.

V. Ἡ ἑορτὴ τοῦ ἐξίλασμοῦ. 16, 1-14: α') Προκαταρκτικαὶ διατυπώσεις, στ. 1-10. Μετὰ τὴν ἱστορικὴν εἰσαγωγήν, στ. 1-2α, 1) ἐκλογή θυμάτων, τὰ ὅποια ὁ Ἀρχιερεὺς ὤφειλε νὰ θυσιάσῃ κατὰ τὴν ἑορτὴν ταύτην ὑπὲρ ἑνυτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, στ. 2β-3. 2) Ὁ ἀμφίσεσις τὴν ὁποῖαν ἔδει νὰ λάβῃ ὁ Ἀρχιερεὺς, ὅταν ἐμελλε νὰ εισέλθῃ εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐξίλασμοῦ, στ. 4. 3) Ἐκλογή τῶν θυμάτων, αἵτινα ἐμελλον νὰ χρησιμεύσωσι διὰ τὴς θυσίας τῆς ἡμέρας ταύτης ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, στ. 5. 4) Προσαγωγή τῶν θυμάτων «ἐναντι Κυρίου», στ. 6-10. β') Ἡ τυπικὴ τάξις τῆς τελετῆς τοῦ ἐξίλασμοῦ, στ. 11-28: 1) Πρώτη πράξις: ἡ σφαγίασις τοῦ μόσχου ὑπὲρ τῶν ἀμαρτιῶν τοῦ Ἀρχιερέως καὶ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ, στ. 11. πρὸβλ. στ. 3 καὶ 6. 2) Δευτέρα πράξις: ὁ Ἀρχιερεὺς εισέρχεται εἰς τὸ Ἅγιον τῶν Ἁγίων, ἵνα θυσιάσῃ, στ. 12-13.

3) Τρίτη πράξις: ὁ Ἀρχιερεὺς εισέρχεται διὰ δευτέραν φορὰν εἰς τὸ Ἅγιον τῶν Ἁγίων, ἵνα ὀάνῃ πρὸς τὸ «ἱλαστήριον» ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ μόσχου τοῦ θυσιασθέντος ὑπὲρ τῶν ἀμαρτιῶν τῶν ἱερέων, στ. 14. 4) Τετάρτη πράξις: σφαγίασις τοῦ τράγου («χιμάρου») εἰς ὃν ἔπεσον ὁ κλῆρος νὰ ἀφιερωθῆ εἰς τὸν Κύριον, στ. 15 γ. (Πρὸβλ. στ. 9). 5) Πέμπτη πράξις: Διὰ τρίτην φορὰν εισέρχεται ὁ Ἀρχιερεὺς εἰς τὸ Ἅγιον τῶν Ἁγίων, ἵνα ὀάνῃ καθ' ὃν τρόπον ἔρρανε τὸ σῆμα τοῦ μόσχου, στ. 15β-16α. 6) Ἑκτὴ πράξις: καθαρισμὸς τῆς Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου, στ. 16β-17. 7) Ἑβδόμη πράξις: καθαρισμὸς τοῦ θυσιαστηρίου τῶν ὀλοκαυτωμάτων («τὸ θυσιαστήριον τὸ ὃν ἀπέναντι Κυρίου»), στ. 18-19. 8) Ὀγδόη πράξις: ἡ ἀποπομπὴ τοῦ τράγου «Ἀζαζέλ», στ. 20-22. 9) Ἐνάτη πράξις: ὁ Ἀρχιερεὺς ἀπεκδύεται τὰ λευκὰ ἄμφιά του, λούεται τὸ σῶμα αὐτοῦ, καὶ ἐνδύεται τὴν πολυτίμον ἀρχιερατικὴν αὐτοῦ στολήν, στ. 23 24α. 10) Δεκάτη πράξις: ὀλοκαυτώσεις ὑπὲρ τοῦ ἀρχιερέως καὶ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, καὶ καύσις τοῦ λίπους τῶν θυμάτων τῶν θυσιασθέντων «περὶ τῶν ἀμαρτιῶν», στ. 24β-25. [ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΙΣ. Ὁ συνοδεύσας τὸν ἀποδιοπομπαιὸν τράγον («Ἀζαζέλ») ἔδει, ἵνα εισέλθῃ εἰς τὴν «παρεμβολήν», νὰ πλύνῃ τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ, καὶ νὰ λουσθῆ τὸ σῶμα αὐτοῦ, στ. 26.] 11) Ἐνδεκάτη καὶ τελευταία πράξις: τὰ κρέατα τῶν δύο «περὶ ἀμαρτίας» θυσιασθέντων θυμάτων ὄφειλον νὰ κατακαῶσιν «ἔξω τῆς παρεμβολῆς», στ. 27-28. γ') Ὁδηγίαι σχετικαὶ πρὸς τὴν εἰς τὸ διηγετικὸν κατ' ἔτος τέλεισιν τῆς ἑορτῆς τοῦ ἐξίλασμοῦ, στ. 29-34: 1) Ὁ Θεὸς τονίζει τὴν ἀναγκαιότητα τῆς ἑορτῆς, τῆς ὁποίας ὀρίζει καὶ τὴν ἡμέραν, στ. 29-31. 2) Τὸ εἰδικὸν ἐξαίρετον ἔργον τοῦ Ἀρχιερέως κατὰ τὴν ἐπίσημον ἡμέραν τοῦ Ἐξίλασμοῦ, στ. 32-33. 3) Ἐπίλογος, στ. 34.

E. I. K.

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗ, ΥΦΗΓΗΤΟΥ

[4]

Η ΣΠΟΥΔΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΝ ΒΥΖΑΝΤΙΩ,
ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΤΩ 1045
ΥΠΟ ΚΩΝ/ΤΙΝΟΥ ΤΟΥ ΜΟΝΟΜΑΧΟΥ (1042-1055)

Ἡμιθάβεια λοιπὸν ὡς πρὸς τὴν ἐπιστήμην τῆς Θεμίδος, ἀκριτοὶ γνωματεύσεις καὶ ἀδικοὶ ἀποφάσεις ἐκ μέρους τῶν δικηγόρων καὶ τῶν δικαστῶν, ἀνταγωνισμοὶ καὶ μεροληπτικότης ἐν τῇ ἐκδόσει τῶν ἀποφάσεων ἦσαν τὰ θλιβερά ἐπακόλουθα τῆς παραμελήσεως τῆς σπουδῆς τοῦ δικαίου μέχρι τῆς ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Μοναμάχου (.042—1055) ἐπανιδρύσεως τῆς Ἀκαδημίας ἐν Κων/πόλει ἐν ἔτει 1045. Ἀνώτεροι νομικοὶ ἐπιστήμονες, δικηγόροι καὶ δικασταί, ἐπὶ ἐξαιρέτῳ νομικῇ μορφώσει καὶ ἠθικῇ ἀνωτερότητι διακρινόμενοι, ἀν μὴ οὐδόλως ὑπῆρχον, πάντως ἦσαν σπανιώτατοι καὶ ἀφανεῖς. Ὁ Ἰωάννης Μανρόπους ἐν συγκινητικαῖς λαμβδικαῖς τριμέτροις θρηνεῖ κατ' ἐπανάληψιν διὰ τὴν ἀθλίαν κατάστασιν, εἰς ἣν τὸ δίκαιον καὶ οἱ τοῦτοι θεράποντες περιήλθον. Παραθέτομεν κατωτέρω χαρακτηριστικὰ τινα ἀπο-

1. Chr. Zervos σ. 80.

2. Ἐκδ. Paulus de Lagarde σ. 14 § 30.

σπάσματα ἐκ τῶν στίχων τοῦ Μαυρόποδος :

στ. 10 ὃ δογματίζεται καὶ σεμνοὶ νομογράφοι,
σύμπνοια κοινὴ πατρικῶν φρονημάτων,
σύσημα δῆμων, ἀξίωμα συγκλήτων,
γνώμαι σοφῶν τε καὶ νόμοι βασιλέων,
φαύλων κολασταί, τῶν καλῶν ἐπαινέται

στ. 15 λύμης διώκται, προστάται σωτηρίας,

στ. 18 πρὸς ὀρθότητα τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων,
ἔχει κρατήσας καὶ καλύψας ὁ χρόνος.

Ἡ πονηρία καὶ ἡ ἀδικία κατέστησαν ἄτρωτοι
«πᾶσιν ἐπὶ τῶν ὀργάνων». Ἀπελπίς δὲ ἀπὸ πᾶσαν ἐκ
τοῦ κόσμου τούτου σωτηρίαν στρέφεται πρὸς τὸν
μόνον Σωτήρα, τὸν Χριστὸν. καὶ δι' ὠραιότητος ἐπι-
κλήσεως ἱκετεύει διὰ τὴν ἐκ τῶν δεινῶν καὶ τῆς
ἀδικίας τοῦ κόσμου ἀπαλλαγὴν :

στ. 42 σὺ σῶξε, Χριστέ σῶξε δὴ σὺ, Χριστέ μου,
σὺ καὶ χάρις σή' ποῦ γὰρ ἀλλαχοῦ τόπος;
τίς ἐλπίς ἄλλη, τίς πόρος σωτηρίας,
εἰ μὴ σὺ, πλάστα, ῥύστα τῶν ἀγνωμόνων ;

Ἄλλ' ἀλλοίμονον εἰς τὸ κράτος, τοῦ ὁποίου τὸ δι-
καιον περιήλθεν εἰς χεῖρας ἀδίκων! Τῆ τοῦ δικαίου
καταπτώσει θέλει ἐξάπαντος ἀκολουθήσει ἡ γενικὴ
τοῦ σώματος τῆς πολιτείας ἠθικὴ ἐξαχρείωσις καὶ ἡ
ταύτη συμπαρομαρτοῦσα παντελῆς παραλυσιᾶ, ἢ
εὐθὺ πρὸς τὴν καταστροφὴν καὶ τὸν ὄλεθρον καθο-
δηγοῦσα¹.

Ἡ τοῦ δημοσίου δικαίου καὶ τῆς νομικῆς ὡς ἐπι-
στήμης κατάπτωσις, ἐπέφερον ἓν ἔτι θαυτότερον
τραῦμα εἰς τὴν καὶ δι' ἄλλων ἠθικῶν πληγῶν τετρω-
κυῖαν βυζαντικὴν ἐπικράτειαν. Αἱ ἀνώτεροι διοικη-
τικαὶ θέσεις, αἱ ὑπ' ἐμβριθῶν νομομαθῶν πρότερον
κατεχόμεναι, εἶχον περιέλθει εἰς χεῖρας ἀδῶν καὶ
ἀνικάνων, ἀπλῶς καὶ μόνον διότι οὗτοι ἦσαν φορεῖς
τῶν ἀπαραίτητων τότε τίτλων εὐγενείας

Μικρὸν πρὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἀκαδημίας ὑπὸ
τοῦ Μονομάχου (1042—1055) ἡ τῆς νομικῆς σπουδῆς
ἤμισια καὶ ἀτελέστατα θεραπευομένη παρ' ἀδεξίων
καὶ ἀνεξελέγκτων ἰδιωτῶν διδασκάλων, εἶχε κατα-
πέσει αὐτόχρονα εἰς μαρασμόν. Οἱ τῶν νομικῶν τού-
των κατ' ἰδίαν λειτουργουσῶν σχολῶν τρόφιμοι ὠρ-
μῶντο εἰς τὴν τοῦ δικαίου σπουδὴν οὐχὶ ἐκ καθαρῶς
ἐπιστημονικῶν ζήλων, ἀλλ' ἐξ ἐπαγγελματικῶν ἐνδια-
φέροντος ἵνα μετὰ τὸ πέρας τῶν νομικῶν σπουδῶν
τῶν ἀποκτήσωσι τὸ δικαίωμα τῆς καταλήψεως ὑπαλ-
ληλικῶν θέσεων ἢ τῆς ἀσκήσεως τοῦ δικηγορικοῦ
ἐπαγγέλματος εἰς ἐξέυρεσιν πόρων ὕλικῶν. Πλὴν ἀλλ'
ἔμως διὰ τὸ πολυσύνθετον συγκεντρωτικὸν διοικητι-
κὸν σύστημα τοῦ Βυζαντίου, τὸ χρῆζον πλήθους
ὑπαλλήλων διὰ τὰς ποικιλιωτάτας διοικητικὰς διακλα-
δώσεις, ἡ ἔλλειψις νομομαθῶν ἐπιστημονικῶς κατηρ-
τισμένων, ὄλεθριωτάτην ἤσκησεν ἐπὶ τὴν τῆς κρατι-
κῆς μηχανῆς λειτουργίαν².

1. Πρὸς W. Fischer σ. 12.

2. Ὁ Ἰωάννης Εὐχαΐτων (ἔκδ. De Lagarde) ἐν
τῇ ἰδρυτικῇ Νεαρᾷ (σ. 196 § 187) θρηνεὶ διὰ τὴν κατάστασιν,
εἰς ἣν ἡ «ἐρὰ νομομάθεια» ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν εὗρισκετο :
«ὡς ἀκούσθητον πλοῖον τὴν ἰσθμὸν νομομάθειαν ἐν μέσῳ τῆ
πελάγει τοῦ θίου κατέλιπον, ὡς ἂν συμπέσοι καὶ τῆροι πλά-
νασθαι καὶ φέρεσθαι». Οὐδέναι δὲ ἄξιον, εἰς τὴν νομομάθειαν

τὴν θλιβεράν ταύτην κατάπτωσιν τῶν νομικῶν
ἐπιστημῶν ἐκληρονόμησεν ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῆ-
νος Μονομάχος (1042—1055). Τῆ εἰσηγήσει ὅμως
τῶν περιστοιχιζόντων αὐτῶν ἐγκυκλοπαιδιστῶν λαμ-
βάνει τὴν ἀπόφασιν νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν παρημε-
λημένην τοῦ δικαίου σπουδὴν διὰ τῆς ἰδρύσεως ἐν
Κων/πόλει ἀνωτάτου ἐκπαιδευτικοῦ καθιδρύματος,
ἐν ᾧ ἡ νομικὴ καὶ ἡ φιλοσοφία μεθ' ὄλων τῶν
περι αὐτὰς συναφῶν μαθημάτων ἀποτελοῦν τοὺς δύο
συγκρατητικούς τούτου κίονας³. Ἡ ἰδρυτικὴ Νεαρὰ
δικαιολογεῖ τὴν κάπως θραδείαν ἀπόφασιν τοῦ Μο-
νομάχου εἰς θεμελίωσιν τῆς Ἀκαδημίας ἀπὸ τῆς
ἐποχῆς τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀναλήψεως τῆς ἀρχῆς, ἐκ τοῦ
γεγονότος ὅτι οὗτος εὗρισκετο μέχρι τότε ἀπηχο-
λημένος μὲ τὰς ἐξωτερικὰς τοῦ κράτους ὑποθέσεις
καὶ δὴ μὲ τὸν ἐναντίον τῶν Ῥώσων πόλεμον⁴. Ἄλλ'
ἅμα τῷ πέρατι τοῦ πολέμου ἐκεῖνου⁵, εὐθὺς ὁ Μο-
νομάχος ἔστρεψε τὴν προσοχὴν τὸν εἰς τὴν «τῆς πολι-
τείας ἐπανόρθωσιν»⁶. Ἡ πρώτη δὲ τούτου φροντίς ἦτο

τοῦ ὁποίου θὰ ἠδύνατο ἡ Πολιτεία τὰς «πολιτικὰς μεταχει-
ρίσεις καὶ πράξεις» νὰ ἐμπιστευθῇ γνωρίζει ὁ τῆς περι-
φῆμου Νεαρᾶς συντάκτης : «οὐδένα σχεδὸν ἴσμεν τῶν εἰς
πολιτείαν ἄρτι παραγγελλόντων ἀπ' ἀξιοπιστοῦ μαθήσεως
ὡς ἐξ ὅρου τινὸς ἢ λιμένος εὐθέτου ἐπὶ τὰς πολιτικὰς
ἀναγόμενον μεταχειρίσεις καὶ πράξεις» (ἐνθ' ἄνωτ.).

1. Ἰωάνν. Εὐχαΐτων (ἔκδ. De Lagarde) σ. 197
§ 187.

2. Ὁ W. Fischer (σ. 10 καὶ ὅσοι μ. 2) ἀποφάινεται
ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ἐν Κπόλει ἡ τοῦ δικαίου
ἐπιστῆμη εὗρισκετο ἐν καταπτώσει, ὑφίσταντο εἰσὶν σχολ-
αὶ νομικαὶ ἐν Ῥώμῃ καὶ Βηρυττῷ, καὶ ὅτι μετέβαινον
ἐκεῖ πρὸς παρακολουθῆσιν νομικῶν μαθημάτων νέοι φιλο-
θεῖς καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς πρωτεύουσας. Τὴν γνώμην δὲ ταύτην
ἀρύεται ἐκ τινος περιοχῆς τῆς ἰδρυτικῆς τοῦ Μονομάχου
(1042)46 Νεαρᾶς (Ἰωάνν. Εὐχαΐτων ν. ἔκδ. De La-
garde σ. 202 § 201), ἐνθ' ἀναφέρειται : «τοὺς μὲν πάλαι
τῶν νέων φιλοπόνους καὶ φιλονόμους ἀποδημίας τε στέλ-
λεσθαι τούτου χάριν μακρὰς» καὶ δὴ τοὺς μὲν εἰς Ῥώμην,
ἑτέρους δὲ εἰς Βηρυττόν, «ἐνθα νόμοις διδάσκοντες οἱ τῶν
νομικῶν ἀνδρῶν ἐξοχώτατοι ἐν τοῖς ἀνω χρόνοις ἠκούοντο».
Ἄλλ' ὡς ὀρθῶς ὁ Fr. Fuchs (σ. 24) παρατηρεῖ, ὁ W.
Fischer περιέπεσε καὶ εἰς ἀντίφασιν καὶ εἰς ἱστορικὴν
ἀνακολουθίαν, διότι ὁ ἴδιος ἀνομολογεῖ ὀλίγον πρότερον ὅτι
ἀπὸ τοῦ εἰκοσιμαχικοῦ πολέμου οὐδαμῶς πλέον δύναται ἡ
Ῥώμη νὰ θεωρηθῇ κέντρον νομικῶν ἐπιστημῶν. Ἄλλ' ἡ ἀ-
νωτέρω περιοχὴ ἤμειλε τόσον περὶ τῆς Ῥώμης, ὅσον καὶ
περὶ τῆς Βηρυττοῦ ὡς νομικῶν κέντρων. Ἡ λοιπὸν ἀμφότε-
ραι ἀπετέλουν κέντρα, ἐν αἷς ἡ τοῦ δικαίου ἐπιστῆμη ἤκμα-
ζε κατὰ τὸν ΙΑ' αἰ ἢ οὐδέποτε τούτων. Ἄλλ' ἂν ἡ Ῥώμη,
ὡς ὁ ἴδιος ὁ W. Fischer (ἐνθ' ἄνωτ.) βεβαίως, ἐπαύσατο
ἀπὸ μακροῦ ἀποτελοῦσα νομικὸν κέντρον, πολλῶν ἦντο ἡ
Βηρυττός, ἥτις ἀπὸ τοῦ 5' ἦδη αἰ., ἦτοι ἀπὸ τῆς κατοχῆς
τῆς πόλεως τῆ 530 ἐπαύσατο παρέχουσα τὰ τῆς νομοθεσίας
φῶτα (Περὶ τῆς ἐν Βηρυττῷ νομικῆς σχολῆς ὅρα Paul
Collinet, Histoire de l'école de droit de Beyrouth. Pa-
ris 1925 ἐνθα καὶ παλαιότερα βιβλιογραφία. Ὁ συντάκτης
τῆς Νεαρᾶς ἐπαναφέρει ἀπλῶς διὰ τῆς ἀνω φράσεως τὴν
ἀνάμνησιν τὴν ἀγαθὴν τῆς τῶν νομικῶν σχολῶν Ῥώμης καὶ
Βηρυττοῦ ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Θεοδοσίου Β' καὶ Ἰουστινι-
αίου Α' (527)65). Εἰς τὸ αὐτὸ μὲ τὸν W. Fischer περιπίπτει
σφάλμα καὶ ὁ Chr. Zervos I. 80 εἰ.

3. Ἰωάνν. Εὐχαΐτων (ἔκδ. De Lagarde) σ.
197 § 187. Γέλλ. Χρονογρ. IV.

4. Ἰωάνν. Εὐχαΐτων (ἔκδ. De Lagarde) σ.
187. Μ. γ. Ἀτταλ (ἔκδ. Bonn) σ. 21, 15.

5. Ἰωάνν. Εὐχαΐτων (ἔκδ. De Lagarde) σ.
197 § 987 : «ἀλλ' ἐπειπερ ἡμῖν ὁ τῶν οὐρανῶν βασιλεὺς...
τοὺς ἐξωθεν τε πολέμους καὶ τὰς ἐμφυλίους στάσεις κατέ-

ν' ἀποδῶση εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ κράτους τοῦ τὴν ἦν ἄλλοτε κατεῖχε τμητικὴν θέσιν διὰ τὴν προαγωγὴν ἐν αὐτῇ τῶν ἐπιστημῶν. Πρὸς τὸν σκοπὸν δ' ἀκριβῶς τοῦτον ἴδρυσεν τὸ ἔτος 1045 τὴν Ἀκαδημίαν, τὸ ἀνώτατον τοῦτο ἐκπαιδευτικὸν ἴδρυμα ἢ πανεπιστήμιον, ὡς θὰ ἐλέγομεν σήμερον, μετ' αὐτοῦ δὲ μὲν φιλοσοφικοῦ τμήματος τὸν Μιχαὴλ Ψελλόν, τοῦ δὲ νομικοῦ τὸν Ἰωάννην Ξιφιλίνον¹.

[Τέλος]

παυσε καὶ ἠρεμεῖ μετ' αὐτὸ ἀντίπαλον, εἰρηνεύει δὲ τὸ ὑπῆκοον, πολλὴ δὲ γαλήνη τὰ Ῥωμαίων κατέχει, καὶ τὸ ἀνύελκον οὐδὲν ἔστι τὰς ἡμετέρας φροντίδας, εὐμενεῖα τοῦ κρείττονος εἰς τὴν τῆς πολιτείας ἡμῶν ἐπανόρθωσιν τὸν σκοπὸν ὅλον τρέπομεν...».

1. Περί τοῦ ἔτους λήξεως τοῦ πρὸς τοὺς Ῥώσους πολέμου καὶ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἀκαδημίας ἴδρα F. Dölger, Regesten ἐνδὲ καὶ τῶν πηγῶν μνησά. Ὅρα Κ. Μπρόνη, Ἰωάννης ὁ Ξιφιλίνος. Ἐν Ἀθήναις 1938.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἡ φιλάνθρωπος κίνησις.

Ἡ χαρακτηρὸν τῶν ἡμερῶν παρεκίνησε Κράτος καὶ οικονομικοὺς οργανισμοὺς καὶ κοινωνίαν εἰς εὐρείαν καὶ ζωηρὰν φιλάνθρωπον κίνησιν, ἵνα μὴ στερηθῇ τῆς ἀπὸ τῆς μεγάλης δεσποτικῆς ἐφορτῆς παραμυθίας ὁ κόσμος τῶν ἑνδεῶν καὶ τῶν ἀδυνάτων. Ἐργατοὶ διὰ τοὺς ἀπόρους καὶ τοὺς ἀνέργους ἐργάτας καὶ ὑπαλλήλους, συνδρομαὶ διὰ τὴν ἱματιοθήκην καὶ τὰ συσσίτια τῶν ἀπόρων μαθητῶν, δρᾶσις τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μετὰ τῶν ἐνοριακῶν Φιλοπτώχων Ταμείων, σύγχρονος μέριμνα περὶ ἀνεγέρσεως νέου Ἐρεφροκομείου καὶ ἐπεκτάσεως τοῦ Φθισιατρείου, συνελόντι εἰπεῖν πᾶσα δυνατὴ προσπάθεια καταβάλλεται πανταχόθεν πρὸς μετριασμὸν τῆς κοινωνικῆς δυστυχίας τῆς ὀδενδήποτε καὶ ὅπωςδήποτε ἐκδηλουμένης. Ἐὰν δ' εἰς ταῦτα προστεθῶσι καὶ αἱ ἐπάλληλοι ὁμολογίαι μεταγωγῆσεως τῶν παρ' ἡμῖν ἀδιαλλακτοτέρων θιασωτῶν τοῦ κομμουνισμοῦ, πρόδηλον, ὅτι ἄνεμος ψυχικῆς ἀναρρώσεως ἤρξατο πνέων ἀνά τὴν χώραν ὀφειλόμενος εἰς τὴν συνείδησιν τῆς ἐπανόδου εἰς τὰ θρησκευτικὰ καὶ ἔθνικα πάτρια, τὰ μόνα σωστικά διὰ τὰ ἄτομα καὶ τὸ ἔθνος.

Ἡ θορυβοποιὸς προπαγάνδα.

Πολλὸς λόγος ἐγένετο ἐν τε Ῥουμανίᾳ καὶ ἐν τῷ θρησκευτικῷ τύπῳ τοῦ ἐξωτερικοῦ περὶ τῆς θέσεως τῆς αἰρέσεως τῶν Βαπτιστῶν ἐν Ῥουμανίᾳ, περὶ ἧς ἡ ρουμανικὴ κυβέρνησις ἠναγκάσθη νὰ λάβῃ περιοριστικὰ μέτρα ἤδη ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους διὰ νόμον ἀφορῶντος εἰς τὴν θέσιν τῶν ξένων ἐν τῇ χώρᾳ θρησκευμάτων, ἕνεκα τοῦ ὑπὸ τινων ἐξ αὐτῶν ἀσκουμένων ἐξουσιῶν προσηλυτισμοῦ. Οἱ Βαπτισταὶ ἠγείραν μέγαν θόρυβον, πρὸ πάντων μεταξὺ τῶν ὁμοθρήσκων τινῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀριθμουμένων εἰς 1) μὲν ἑκατομμύρια ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις, ἐπ' ἴσης δὲ πολυαριθμῶν ἐν τῷ Ἡνωμένῳ Βασιλείῳ τῆς Μεγ. Βρετανίας. Οὕτω πανταχόθεν ἐκφράσθη διάφορος φωνὴ περὶ τῆς «ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως», ὑφ' ἧν νοεῖται ἐλευθερία τοῦ θρησκευ-

τικοῦ—προσηλυτιστικοῦ—κινήματος, ἐλευθερία τῆς ἀνεγέρσεως ναῶν καὶ σχολείων καὶ πᾶσα, ἐν γένει, προπαγανδιστικὴ ἐλευθερία. Εἶνε ἐνδιαφέρον ὅτι αἱ διατάξεις τοῦ περὶ ὃ λόγος ρουμανικοῦ νόμου συμπιπτουν σχεδὸν πρὸς τὰς τοῦ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο διὰ τοὺς αὐτοὺς λόγους ἐκδοθέντος ἑλληνικοῦ, ὃ δὲ πρὸ τινος ἐπισκεφθεὶς τὴν Ῥουμανίαν καὶ ἀυτοπροσώπως ἀντιληφθεὶς τὴν θέσιν καὶ τὴν «δρᾶσιν» τῶν διαφόρων ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ αἰρέσεων ἄγγλος Ἐπίσκοπος Γιβραλτᾶρ δικαιολογεῖ τὴν ἀπέαντι αὐτῶν στάσιν τῆς ρουμανικῆς κυβερνήσεως καὶ χαρακτηρίζει ὡς τοῦλάχιστον ἄστοπον τὴν θορυβώδη μομφὴν κατὰ τῆς ρουμανικῆς πολιτείας ἐπὶ ἑλλείψει ἀνεξίτητης ἀνεξίτητης. Περὶ τοῦ δῆθεν «διωγμοῦ» τῶν Βαπτιστῶν ἐν Ῥουμανίᾳ ἔγραψε καὶ ὁ γνωστὸς εἰς τοὺς ἡμετέρους θεολογικοὺς καὶ ἐκκλησιαστικοὺς κύκλους Canon John A. Douglas ἐν τοῖς «Ἐκκλησιαστικοῖς Καιροῖς» τοῦ Λονδίνου, χαρακτηρίζων ἀσθηρῶς τὴν ἄσκουμένην ὑπ' αὐτῶν ἐν Ῥουμανίᾳ προπαγάνδα, ἢ δὲ σύνταξις τοῦ ἐν λόγῳ ἐγκρίτου φύλλου, ἀποκρούουσα τὰς κατὰ τοῦ μέτρου τῆς ρουμανικῆς κυβερνήσεως αἰτιάσεις ἀγγλικανῶν τινων, ἐπιλέγει ὅτι «ἐν τῇ χριστιανικῇ ἐκείνῃ χώρᾳ οἱ Βαπτισταὶ εἶνε μία ξένη θρησκευτικὴ ἀποστολὴ (mission) εὐθραῶς ἐφοδιαζομένη (subsidized) δι' ἀμερικανικοῦ χρήματος· οἱ ὁπαδοὶ τινῶν εἶνε προσήλυτοι ἐκ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, χριστιανοὶ παραπεισθέντες νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ βαπτισματός των διὰ νὰ ἀκολουθήσουν μίαν ξένην αἵρεσιν. Οἱ Βαπτισταὶ εἶνε δυσηρεστημένοι κατὰ τῆς Ῥουμανίας, διὰ παρόμοιον δὲ λόγον καὶ οἱ Ῥωμαιοκαθολικοὶ εἶνε ἠγανακτιμένοι κατὰ τῆς Ἑλλάδος, ἢ κυβερνήσις τῆς ὁποίας ἀποθαρρύνει τὴν προσηλυτιστικὴν τινῶν προσπάθειαν.».

Ἡ Καθολικὴ «Καλὸς Ποιμὴν» ἐδημοσίευσε τὴν ἐξῆς στατιστικὴν τῶν οὐνιτῶν, ἧτοι τῶν ἐκ τῶν λοιπῶν χριστιανικῶν ὁμολογιῶν δεχθέντων τὸν Πάπαν ὡς κεφαλὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀσπασθέντων τὸν δόγμα τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας, τηρούντων ὅμως τὰ τῆς λατρείας των κατὰ τὸν ἔθνικόν των ρυθμὸν: οὐκρανοὶ 5,350,000· ρουμῆνοι 1,400,000· βεύλαργοι 6,000· γεωργιανοὶ 10,000· Ἕλληνες 3,000· Ἕλληνες τῆς Δωδεκανήσου 70,000· νοτιοσλαβῶν 45,000· ἀρμένιοι 132,000· μαρσωνίται 375,000· μελχίται 72,000· κόπται 35,000· ἀβυσσινιοὶ 34,000· ἧτοι ἐν συνόλῳ τῶν δῆθεν οὐνιτῶν τῶν Δωδεκανήσου—ἐξ ὁλοκλήρου ἀπολύτως ψευδοῦς—συμπεραίνει περὶ τῆς ἀκριβείας καὶ τῶν λοιπῶν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος λόγῳ τῶν ἁγίων ἐφορτῶν διέκαψε τὰς ἐργασίας τῆς, αἵτινες θὰ ἐπαναληφθοῦν μετ' αὐτάς.

—Τῇ παρελθούσῃ Πέμπτῃ ὁ Καθηγητικὸς Σύλλογος τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησ. Σχολῆς προσελθὼν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ἐπισκέφθη τὸν Μακασιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον, προσφωνοῦντος δὲ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς ὑπέβαλεν εὐλοβῆ συγχαρητήρια καὶ ὑψίως εὐχὰς ἐπὶ τῇ εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον ἀναρρῆσει τῆς Α. Μακασιώτητος.

—Τῇ 16 λήγοντος ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου ὁ τέως ὑφηγητῆς τῆς

Θεολογικής Σχολής κ. Κωνστ. Μπόνης ειπεν ἐνώπιον τῶν φοιτητῶν αὐτῆς τὸ ἐναρκτήριο αὐτοῦ μάθημα, καθ' ὃ ἀνέπτυξε τὰ κύρια χαρακτηριστικά τῆς ἑλληνικῆς θεολογικῆς γραμματικῆς ἀπὸ τοῦ θ' μέχρι τοῦ ιε' αἰῶνος. Κατὰ τὸ μάθημα παρέστησαν ὁ Κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μετὰ τῶν καθηγητῶν αὐτῆς, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Ίεζεκιήλ, πολλοὶ καθηγηταὶ καὶ ὑφηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ παρὰ τῇ Ἱ. Συνόδῳ Βασιλικὸς Ἐπίτροπος, πολλοὶ κληρικὶ καὶ πολυπληθεῖς ἀκροατήριον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ὁ Μακαρ. Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας ὁμιλήσας ἀπὸ ραδιοφώνου κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων ἐλάλησε τοὺς κατὰ τὴν νύκτα τῆς εὐραχίας ταύτης: «ἀντὶ λατρείας καὶ διζολογίας πρὸς τὸν Θεόν, παρὰ τοῦ ὁποῦν καὶ τὸ ζῆν καὶ πᾶν ἀγαθὸν ἔχομεν, καταλύοντας ἀντὶ τῶν ναῶν τὰ δημόσια κέντρα, διανυκτερεύοντας εἰς παύνην, χορεύοντας, τρώγοντας καὶ πίνοντας, εὐχομηνεύοντας, θυσιαζόντας τὴν συνειδήσιν αὐτῶν τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν θρησκευτικὴν ἐσυνείθησε, δυστυχῶς, ὁ κόσμος νὰ ἐορτάζη τὴν ἀνάμνησιν μεγάλων γεγονότων διὰ τέρψην παντοειδῶν καὶ διασκαδῶσαν, σαματικῶς καὶ ὄχι πνευματικῶς, τὴν ὕλην καὶ τὰς αἰσθήσεις θεραπεύων, μηδαμῶς δὲ ἢ ἐλάχιστα εἰς τὴν ψυχικὴν ἀνύψωσιν προσέχων.» Κατὰ τὴν ἀνάμνησιν ἐκείνην ἀποθώμεθα τὰ ἔργα τοῦ σκοτούς καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός. Ἡ σημερινὴ μεγάλη ἡμέρα χαρῆς καὶ σωτηρίας, ὡς συγκυνηρώσῃ τὴν προσοχὴν ἡμῶν.»

— Ἐν τῷ «Πανταίνῳ» ἐδημοσιεύθη «Εἰσῆγησις τοῦ Α. Θ. Μ. τοῦ Πατριάρχου εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον» περὶ τῶν παγγρησιανικῶν συνεδρίων καὶ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἐν αὐτῇ ὁ Πατριάρχης ἀνασκοπεῖν ἐν γενικαῖς γραμματικῆς τὴν πορείαν τῆς ἀρεσμένης ἀπὸ τοῦ 1910 κινήσεως ταύτης, προβαίνει εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ἐξῆς σημείων: α) ἡ πρὸς ἑνωσὶν προσπάθεια εἶνε κατ' ἀρχὴν ὑποχρεωτικὴ· β) ποῖαι αἱ ἐντυπώσεις καὶ τὰ διδάγματα ἐκ τῶν ἀρχῶν τοῦδε διασκέψων καὶ συζητήσαν; γ) ἐπιβάλλεται συνέχισις προσπαθειῶν καὶ μετὰ τῶν Ἐκκλησιῶν; δ) ἐνδείκνυται ἢ συγχώνευσις ἢ μὴ συγχώνευσις γενικὴ ἢ μερικὴ καὶ ἢ συνωργασία τῶν δύο Ὁργανώσεων «Πίστεως καὶ Διοικησεως» καὶ «Βίου καὶ Ἐργασίας»; ε) Ἡ θέσις καὶ ἡ ἐμφάνισις τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τοῖς Παγγρησιανικαῖς διασκέψεσι. Καὶ εἰς μὲν τὸ α' δίδεται ἡ ἀπάντησις ὅτι καθήκον τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἶνε νὰ ἐργαζομένη ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀληθείας, ἣν αὕτη ἀπεραΐαν κατέχει. Εἰς δὲ τὸ β' ὅτι δύο τινὰ συνάγονται ἐκ τῶν διασκέψεων: «πρῶτον, διαφοραὶ οὐσιώδεις καὶ ἐνιαχοῦ χάσματα ἀγεφύρωτα περὶ τὴν πίστιν» καὶ δευτέρον, πνεῦμα συντηρητικότητος καὶ ἐπιμονῆς τῶν ἀντιπροσωπευτικῶν ὁμάδων εἰς τὰς δοξασίας αὐτῶν. Ὅθεν «μετὰ τῶν ἀρσενιζόντων ἐν τῇ πίστει ἢ συνεννόησις εἶνε μετριοκονία καὶ ἡ ἐνωσις, τὸ γὰρ νῦν, ἀδύνατος». Ὡς πρὸς τὸ γ', μόνη ἐλπίς συνεννόησεως ἀπομένει ἢ μετὰ τῶν ἀγγλικανῶν συνεννόησις, «ἵδι καὶ κοινὰ σημεῖα πίστεως πλείονα μετ' αὐτῶν ἔχομεν καὶ πόθον εὐλιχρινῆς πρὸς ἑνωσὶν ἔχουσι καὶ τὸ καθεστῶς τῶν ὀκτώ πρώτων αἰῶνων εἰσπνται καὶ λογικώτεροι τῶν ἄλλων ἐν ταῖς συζητήσεσιν εἶναι». Ἡ ὁδὸς εἶναι μακρὰ, ἀλλὰ κατ' ἀρχὴν ὑπάρχει πάντως ἔδαφος συζητήσεως, «ἀπόνοιται ὅμως τῆ ὁλότητι τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας νὰ ἐκφέρῃ καὶ περὶ τούτου τὴν ἐτυμολογίαν». Εἰς τὸ δ' ἡ ἀπάντησις δίδεται καταφατικὴ «ἵδι ἢ κίνησις δὲν ἀφορᾷ τὸ δόγμα καὶ τὴν πίστιν». Αἱ περὶ τοῦ ε' θέματος σχέψεις ἔχονται ὡς ἐξῆς: Οἱ ὀρθόδοξοι ἀντιπροσωπεύει μετέχουν τῶν συνεδρίων «τυπικῶς ἢ μηχανικῶς», «ἢ θέσις καὶ ἡ ἐμφάνισις τῶν δὲν εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸν ὄγκον καὶ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ποσοτικῶς καὶ ποιοτικῶς, ἢ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἐμφανίζεται ἄσπαστος ἐν μέρει καὶ εἰς εἰδικὸν ἐπιστημονικὸν καταρτισμὸν τῶν ἑπιπροσώπων» οἱ ἀρχιερεῖς καὶ κληρικοὶ «ὑστεροῦσιν εἰς εἰδικὴν κατάρτισιν καὶ εἰς ἀριθμὸν καὶ εἰς γλωσσολογίαν» καὶ ὀρθόδοξοι ἀντιπροσωπεύει ἐμφανίζονται σχεδὸν ἀπαράσκευοι καὶ ἀνευ συνοχῆς καὶ σχέψεως πρὸς ἀλλήλους, ἐνίοτε δὲ

καὶ διαφοροῦντες ἐν ταῖς μεταξὺ αὐτῶν ἰδιαιτέροις συσκέψεσι». Καὶ συμπεραίνει ἡ Α. Μ. ὅτι ἀνάγκη νὰ καταρτισθῇ μία διορθόδοξος ἐπιτροπὴ θεολόγων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν παρακολουθοῦσα καὶ προπαρασκευάζουσα τὰ συζητητέα θέματα ἢ πρωτόθρονος Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως νὰ προκαλέσῃ σύσκεψιν τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ τούτων τῶν ζητημάτων, καὶ ἐπὶ πλείστον ἄλλων σοβαροτάτων θρησκευτικῶν, κανονικῶν, ἠθικῶν καὶ κοινωνικῶν, νὰ ἐγκαταλειφθῇ δὲ πλέον τὸ ἐκείστοτε προβαλλόμενον ἐπιχείρημα τοῦ ἐμπεριστάτου τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Septuaginta, id est V. Testamentum Graece Juxta LXX Interpretes, editit A. Rahlfs. Stuttgart. Priv. Württemberg. Bibelanstalt 1935. I. σελ. 1184. II. σελ. 941 (R. M. 11)

Τὸ μετὰ χειρὸς ἔργον εἶναι ἡ ἀρίστη τῶν ὑπαρχουσῶν ἐγκαιριδίων ἐκδόσεων τῆς Π. Διαθήκης κατὰ τοὺς Ο', φιλοπονηθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐπιφανοῦς Γερμανοῦ ἑβδομηκοντολόγου Α. Rahlfs, καθηγητοῦ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Γοττίνης καὶ δημοσιευθεῖσα δέκα ὀλίγες ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ. Ἡ ἐκδοσις αὕτη, οἷα τὸ ἀποστάλαγμα ὑπερτασσαρακονταετῶν καὶ ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ κείμενον τῶν Ο' ἀφιερωμένων προσπαθειῶν, συνδυάζουσα δὲ καὶ ἀριότητα μορφῆς μετ' ἀριότητος τοῦ περιεχομένου, ἐχαιρέτισθη πρῶτον ὑπὸ τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου. Παρὶ τῆς ἐργασίας ταύτης, ἣν ἐδόθη ἡμῖν εὐκαιρία νὰ ἐκτιμήσωμεν ἰδιαιτέρως κατόπιν συστηματικῆς μελέτης αὐτῆς προκειμένου νὰ θέσωμεν αὐτὴν ὡς μίαν τῶν κυριωτάτων βάσεων τῆς μετὰ τινὰς ἡμέρας ἐμφανιζομένης β' ἐκδόσεως τῶν Ο' τῆς ἀδελφότητος τῆς «Ζητῆς», γράφομεν ἐν τῇ ἐκδοθεισῇ ἡμῶν «Θεολογίᾳ».

Π. Ι. ΜΠΡΑΤΣΙΩΤΗΣ

H. De Lubac S. J., Catholicisme. Les aspects sociaux du dogme. 1938. Les éditions du cerf. Paris 1938 (σ. XIV+373).

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ παρόντος ἀξιοσπουδαίου ἔργου, ὅπερ πρὸ τινῶν μηνῶν εἶχε παραδώσει ἡμῖν πρὸς βιβλιογραφίαν ὁ μακαρὶα τῇ λήξει γενόμενος ἀσπίδος ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος, στιχιδόμενος ἐπὶ τῶν δογματικῶν τοῦ τε πολιτεύματος καὶ τῆς λατρείας τῆς ὀρθοκαθολικῆς Ἐκκλησίας προσπαθεῖ νὰ καταδείξῃ τὸν κοινωνικὸν χαρακτήρα τοῦ χριστιανισμοῦ, συνάγων ἅμα καὶ τὰ ἐντεῦθεν προκύπτοντα συμπεράσματα καὶ διασκεδίζων ἐὰς περὶ τῆς θρησκείας ταύτης ἐπιπολαζούσας ἐνθεν κἀκεῖθεν προκαταλήψεις καὶ παρεξηγήσεις. Καὶ περὶ τοῦ βιβλίου τούτου θέλομεν γράψαι ἐν τῇ «Θεολογίᾳ».

Π. Ι. ΜΠΡΑΤΣΙΩΤΗΣ

«Θεολογία». Ἐξεδόθη τὸ τεῦχος ἐξ' (Ὀκτωβρίου—Δεκεμβρίου 1938) Περιεχόμενα: Α. Πετρακόπουλος, Πρὸς τὴν Διορθόδοξον Σύνοδον, Κανονικὰ Προβλήματα. Ἀδαμ. Διαμαντοπούλου, Ἡ Δ' ἐν Χαλκιδόνι Οἰκουμένη Σύνodus (451). Μ. Καραπιπέρη, Ὁ ἑλληνορθόδοξος χαρακτήρ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων διὰ μέσου τῶν αἰῶνων. Ἐμμ. Καραθίου, Γρηγόριος ὁ Στ' καὶ τὸ Βουλγαρικὸν ζήτημα. Εὐλόγιος Κουρίλα, Κατάλογος ἀγιορειτικῶν χειρογράφων. Κ. Μπόνη, Τὰ ἰδεώδη τοῦ μοναχικοῦ βίου ἐν Βυζαντίῳ κατὰ τὴν ια' αἰατοντατηρίδα. Νεκρολογία: Ὁ ἱδρυτὴς τῆς «Θεολογίας» Μακαρ. Ἀρειπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Χρυσόστομος (μετὰ τῆς εἰκόνης αὐτοῦ). Κριτικὸν καὶ βιβλιογραφικὸν δελτίον. Τὸ τεῦχος ἐξεδόθη πένθιμον ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς «Θεολογίας».

Δημητρίου Σ. Μπαλάνου Χρυσόστομος Παπαδόπουλος (1868-1938). Ἀνάτυπον ἐκ τῆς «Θεολογίας». Ἀθήναι, τύπος «Φώνη» 1938 (σ. 16).

D. Moraitis Privatdozent an der Universität Athen, Aus der inneren Mission der Orthodoxen Kirche Griechenlands (Predigt und Katechese). (Abdruck aus den Akten des I. Kongresses für die Orthodoxe Theologie, Athen 1936). «Pyrros» Athen 1938 (τ. 10).

Konstantin Spetsieris Das Forumproben in der Naturphilosophie der Gegenwart. Inaugural-Dissertation zur Erlangung der Doktorwürde der Philosophischen Facultät der Ludwig-Maximilians-Universität München. Hansdruckerei München, 1938 (σ. 77)

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΙΣΤ' ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ 'ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,

ΝΟΜΟΙ

Περὶ ἰδρύσεως Προπαρασκευαστικῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς ἐν τῷ Ἐκκλῆσ. Ὁρφανοτροφείῳ Βουλιαγμένης 129. Περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων 289. Περὶ συμπληρώσεως τῶν περὶ διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας καὶ τῆς τῶν μονῶν καὶ ἄλλων τινῶν συναφῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων 313. Περὶ κατοχυρώσεως διατάξεων τῶν ἀρθρῶν 1 καὶ 2 τοῦ ἐν ἰσχύϊ Συντάγματος 329. Περὶ συμπληρώσεως τοῦ ἀρθροῦ 12 τοῦ κωδικοποιηθέντος νόμου 5438 περὶ κωδικοποιήσεως τῶν περὶ Καταστατικοῦ νόμου τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας ἰσχυουσῶν διατάξεων 369. Περὶ ἐκλογῆς Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν 393. Περὶ τροποποιήσεως τῶν περὶ διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας καὶ τοῦ τιμίου ἀσφαλίσεως τοῦ κλήρου τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ τῶν περὶ Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἰσχυουσῶν 395.

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Ἐγγραφοὶ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον 33. Ὑφυπουργεῖον Στρατιωτικῶν πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον περὶ χρησιμοποίησεως πυχιούχων τῆς Θεολογίας ὡς ἱεροκλήρικων τοῦ στρατεύματος κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θητείας των 68. Ἐγγραφοὶ τοῦ Ὑπουργοῦ Θρησκευμάτων πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν Παλαιομερολογιτῶν περὶ ὀριστικῆς περὶ τῶν παλαιομερολογιτῶν ἀποφάσεως 97.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ

Τῆς Ἱ. Συνόδου περὶ τοῦ τύπου μνημονεύσεως τῶν ὀνομάτων τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας 17. Τοῦ Ὑφυπουργεῖου Δημοσίας Ἀσφαλείας διὰ τοῦ λαϊκοῦ, ἢ καθηρημένους κληρικῶς ἢ μοναχῶς ἢ ἑτεροδόξους κληρικῶς δύναται νὰ φέρῃ τὴν περιβολὴν τῶν κληρικῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολ. Ἐκκλησίας 43. Ἐγκύκλιος τῆς Ἱ. Συνόδου πρὸς τοὺς σεβ. Ἱεράρχας περὶ μὴ κανονικῶν χειροτονιῶν 97. Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν περὶ μὴ χαρτοσημάσεως β-βαϊώσεων ἐφημερίων διὰ τὸν κανονισμὸν παρὰ τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου τῶν συντάξεων κλ. 132.

ΕΟΡΤΙΑ

Δαρίσης Δωροθέου Ὁ μέγας Ἄγνωστος (Θεοφάνεια) 3. **Μεσσηνίας Πολυκάρπου** Τὰ τέκνα τοῦ φωτός (τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν) 25. **Γρηγορίου Παπαμιχαήλ** Ἡ ἑορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν καὶ τὰ ἑλληνικὰ γράμματα 35. **Τοῦ αὐτοῦ** Ἡ Θεομήτωρ (25 ΙΙΙ) 89. **Τοῦ αὐτοῦ** Ὁ Θυόμενος (Μεγ. Πέμπτη) 113. **Κων. Γ. Μπόνῃ** Ἐθνη καὶ λαοὶ ὑπαντήσατε (Κυριακὴ Βαΐων) 116. **Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου** Εὐχαιρὴ πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαὸν ἐπὶ τῷ Πάσχα 133. **Γρηγορίου Παπαμιχαήλ** Ἡ Ζωὴ ἐν τάφῳ (ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει) 134. **Ἱερισσοῦ Σωκράτους** Ἡ ἀξία τοῦ μεγάλου Ἀθανασίου 135. **Γρηγορίου Παπαμιχαήλ** Ἡ συντέλεσις τοῦ ἔργου (ἐπὶ τῇ Ἀναλήψει) 169. **Τοῦ αὐτοῦ** Νέφος μαρτύρων (ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν Ἁγίων Πάντων) 176. **Τοῦ αὐτοῦ** Αἱ γλώσσαι τῆς Βαβέλ καὶ αἱ γλώσσαι τοῦ Πνεύματος

(ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἀγ. Πνεύματος) 178. **Τοῦ αὐτοῦ** Ριζάρειος Ἑορτὴ 183. Ἡ μετάπλασις εἰς νέαν κτίσιν καὶ νέαν ζωὴν 416.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Γρηγορίου Παπαμιχαήλ Ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει 17. **Τοῦ αὐτοῦ** Ἡ ἐλευθερία τῆς συνειδήσεως (τοῦ σοβιετικοῦ συντάγματος) 41. **Τοῦ αὐτοῦ** Ἡ τρίπτυχος δίαυτος (ἐπὶ τῇ ἐνάργει τῆς Μεγ. Τεσσαρακοστῆς) 73. **Τοῦ αὐτοῦ** Τὰ ὄπλα τῆς Ἐκκλησίας (ἐπὶ τῷ συνεδρίῳ τῶν ὀρθολογιστῶν ἐν Λονδίῳ) 97.

ΑΓΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ἀρχιμ. Ἐμμανουὴλ Καρπαθίου Ἀναλυτικὸ Πίνακας τῆς Ἁγίας Γραφῆς (λεπτομερὲς σχεδιάγραμμα τοῦ περιεχομένου τῆς Παλ. Διαθήκης): Γένεσις ἀρθ. φύλλου 1—2 μέχρι ἀρθ. 21. Ἐξοδος ἀρθ. φύλλου 22 μέχρι ἀρθ. 41—42. Λευϊτικὸν ἀρθ. 46 ἕξ. **Γρηγορίου Παπαμιχαήλ** Πρὸς τὴν παράδοσιν (περὶ τῆς χρονολογικῆς ἀκολουθίας τῶν συνοπτικῶν) 74. **Ἱερισσοῦ Σωκράτους** Ἡ ἀλήθεια εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἰωάννου 321.

ΔΟΓΜΑΤΙΚΑ

Ἰω. Καρμίρη Περὶ Ἐκκλησίας ἕξ ἐπόψεως συμβολικῆς 44, 51. **Τοῦ αὐτοῦ** Ἐξωτερικαὶ ἐπιδράσεις ἐπὶ τῆς ὀρθοδόξου Θεολογίας 121 ἕξ. **Παν. Τρεμπέλα** Ἐπιστασία μόνον ἢ καὶ θεοπνευστία; 244 ἕξ. **Γρηγορίου Παπαμιχαήλ** Ἀμαρτία καὶ Χάρις (ἐπὶ τῇ ὑψώσει τοῦ τιμίου Σταυροῦ) 273. **Ἱερων. Κοτσῶνῃ** Ὁ Σταυρὸς ὡς ἐμχανὴ ἀνάγουσα εἰς ὕψος 274.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΙΚΑ

Γρηγορίου Παπαμιχαήλ Θρησκεία καὶ λατρεία 49. **Τοῦ αὐτοῦ** Τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας 57. **Τοῦ αὐτοῦ** Τὰ χριστιανικὰ ἰδεώδη καὶ ἡ ζωὴ 81. **Τοῦ αὐτοῦ** Τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ κόσμου (ὁ Χριστιανισμὸς) 105. **Τοῦ αὐτοῦ** Ἡ γλῶσσα τῆς φύσεως 107. **Τοῦ αὐτοῦ** Ἀπὸ τὴν φύσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον 118. **Τοῦ αὐτοῦ** Τὸ κατόρθωμα τοῦ ἀνθρώπου 153. **Τοῦ αὐτοῦ** Ἀπὸ τὸ ἡμίφως εἰς τὸ φῶς 171. **Τοῦ αὐτοῦ** Ὁ Θεὸς ὁμιλεῖ 209. **Τοῦ αὐτοῦ** Ἡ ἐν Χριστῷ ἀποκάλυψις 225. **Δαρίσης Δωροθέου** Ἡ σημασία τῆς θείας Εὐχαριστίας 241. **Γρηγορίου Παπαμιχαήλ** Ἡ ἀθανασία τοῦ ἀνθρώπου (Α'—ΣΤ') 361 ἕξ.

ΗΘΙΚΟΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Δαρίσης Δωροθέου Ἡ ἀληθὴς μετάνοια 65. **Μεσσηνίας Πολυκάρπου** Περὶ τοῦ πλανηθέντος προβάτου 98. **Ἀρχιμ. Μελετίου Γαλανοπούλου** Στενὴ καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς 115. **Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου** Ἡ σημασία τῆς θρησκείας διὰ τὴν ζωὴν (ὁμιλία πρὸς τὸν λαὸν ἀπὸ ραδιοφώνου) 161.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΑ

Βασ. Κ. Ἐξάρχου Τὸ εἰκονόγραφον ἀναγνωστικὸν τῆς χριστ. λατρείας; 6. **Ἱερ. Κοτσῶνῃ** Ἡ «ἐπίκλησις» ἐν ταῖς λειτουργίαις τῶν ἀγγλικανικῶν ὁμολογιῶν 91. **Γρηγορίου Παπαμιχαήλ** Σχολὴ βυζαντινῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς.

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΑ

Ἱεροδ. Γαβριὴλ Ρεβίθῃ Ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπί-

σκοπος 'Αθηνῶν εἰς Ζάκυνθον 276. Ἡ ἀσθένεια τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου 339. Ἡ ἐκλογή τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου 369. Ἀκύρωσις τῆς ἐκλογῆς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου 377. Ἡ ἐκλογή τοῦ ἀπὸ Τραπεζοῦντος Χρυσάνθου εἰς τὸν Θρόνον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος 402-409.

ΝΟΜΟΚΑΝΟΝΙΚΑ

Δ. Πετρακόπουλου Τὰ κωλύματα τοῦ γάμου 90 ἐξ. **Χρυσοστόμου Νεαμονιάκη** Αἱ περιοριστικαὶ συνέπειαι τῆς μοναχικῆς κουρᾶς 268 ἐξ. **Κων. Γ. Μπόνη** Ἡ σπουδὴ τοῦ δικαίου ἐν Βυζαντίῳ 389 ἐξ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Γρηγορίου Παπαμιχαήλ Τὸ θαῦμα τῆς πίστεως τῶν Ἑλλήνων (περὶ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως) 145. **Κων. Γ. Μπόνη** Ἡ ἐν Ρώμῃ διαμονὴ τοῦ ἀποστόλου Πέτρου καὶ ὁ ἐν αὐτῇ μαρτυρικὸς θάνατος αὐτοῦ 180. **Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου Κύριλλος Λούκαρις** 193. **Γρηγορίου Παπαμιχαήλ** Ἐν μέγα ἱστορικὸν γεγονός (ἡ 950ῃ ἑπαιτηρὶς τοῦ βαπτίσματος τῶν ρώσων) 257. **Ἀρχιμ. Μελετίου Γαλανοπούλου** Ὁ Μαλέας μικρὸν ἅγιον Ὅρος 387.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ

Βασιλείου Κ. Ἐξάρχου Ἡ θεωρία τῆς λατρείας καὶ ἡ συμβολὴ αὐτῆς εἰς τὴν ἀγωγὴν 228 ἐξ. **Γ. Δ. Φραγκούλη** Τὸ παιδαγωγικὸν ἰδεώδες τοῦ ἀποστόλου Παύλου 264.

ΠΑΛΑΙΟΓΡΑΦΙΚΑ

Κ. Δυοβουνιώτου Γερασίμου Βλάχου τοῦ Κρητὸς διδασκαλία περὶ τοῦ ἀκραιφνοῦς τρόπου τοῦ διδάσκειν τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν Ἐθαγγέλιον 163 ἐξ. **Τοῦ αὐτοῦ** Συμῶν μοναχὸς 201 ἐξ. **Γω. Καμίρη** Ἀνέκδοτος λόγος πρὸς τοὺς δυσανασχετοῦντας πρὸς τὰς ἐκ τῶν ἔθνων ἐπαγομένας ἡμῖν θλίψεις τοῦ Παχωμίου Ρουσάνου 215 ἐξ. **Κ. Δυοβουνιώτου** Μαχὰ Γλυκᾶ Ἐπιστολαὶ 333.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Μ. Ἀρχιμ. Μιχαήλ Κωνσταντινίδου Ἀπολογισμὸς τοῦ συνεδρίου τοῦ Ἐδιμβούργου 8 ἐξ. **Τοῦ αὐτοῦ** Τὸ ἐκ τοῦ συνεδρίου τοῦ Ἐδιμβούργου πόρισμα 60,66. Περὶ τὰ συνέδρια Ὁξφόρδης καὶ Ἐδιμβούργου, ἐκθεσις Παναγ. Μηρατσιώτου Καθηγητοῦ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, πρὸς τὴν Ἱ. Σύνοδον 73, 83. **Θυατείρων Γερμανοῦ** Τὸ ἐν Οὐτρέχτῃ συμβουλευτικὸν συνέδριον 162.

ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ

Ἀπόφασις τῶν ἐν Θεσσαλονικίᾳ ἐφετῶν κατὰ χιλιαστῶν 59.

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Περὶ ἐγκρίσεως Ἐσωτερικοῦ Κανονισμοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Σωφρονησίου Ἱ. Μονῆς Πιθαρίου Μυτιλήνης 130.

ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ

Χ. Στεφανοπούλου Περὶ ὑπολογισμοῦ τοῦ χρόνου προσωρινῆς ἀργίας εἰς ποινὴν ἀργίας 10. **Τοῦ αὐτοῦ** Περὶ εἰσπραξέως καθυστερουμένων προσόδων ναῶν 82. **Τοῦ αὐτοῦ** Περὶ τῶν συνοδικῶν δικαστηρίων 92.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Κων. Γ. Μπόνη Ἡ φιλία γενικῶς καὶ κατὰ τὸν μέγαν Φώτιον (συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ. τόμου) 7 ἐξ.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Α. Ρ. Dobroclonsky 63. **Ἀρχιμ. Θεολόγος Παρασκευαΐδης** 69. Ὁ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Ἀνδρέας 236. **Μαρωνείας Ἀνθιμος** 249. **Μέγας Πρωτεύκδικος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Γεώργιος Παπαδόπουλος** 281. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Χρυσόστομος 345. **Δ. Σ. Μπαλάνου** Ὁ ἀποβῶσας Πρωθιεράρχης τῆς Ἑλλάδος Χρυσόστομος 363. Ὁ ἀθηναϊκὸς τύπος περὶ τοῦ μεταστάντος Πρωθιεράρχου 358, 364.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει 10. Περὶ τοὺς ναοὺς 11. Χαρμύσνος ἐπαγγελία 11. Ἐπιβαλλομένη σύστασις (ὑπουργικὴ πρὸς τὰς διδασκαλίας) 22. Ἐπὶ μᾶς ἐκθέσεως (θεολόγων τῆς Ἀγγλικ. Ἐκκλησίας) 29. Ὁ εἰκοσαετὴς ἀπολογισμὸς (τῆς σοβιετικῆς δυναστεύσεως) 29. Ἡ κατάστασις τοῦ TAKE 38. Ἀξέπαινος δρᾶσις (τοῦ Ἀκαθῆμ. Κοινων. Συνδέσμου) 45. Βιβλίον κατὰπτυστον (ἀγγλ. περὶ τοῦ ἁγίου Ὁρους) 45. Το παράδειγμα (εὐσεβείας τῆς βασιλ. οἰκογενείας) 54. Ἀσύστατα πράγματα (περὶ καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου) 55. Τὰ ἀγαθὰ τοῦ κοινοβιακοῦ συστήματος 62. Ὁριστικὴ ἐξυγιανσις (τοῦ τύπου) 62. Ὁ μέγας κίνδυνος (ἐκ τεχνητῆς παρακωλύσεως τῶν γεννήσεων) 69. Τὸ δέον (συνεργασία σχολείου καὶ Ἐκκλησίας) 77. Τὰ ὀψώνια (ἐπὶ τῆς ἐν Μόσχᾳ δίκης) 77. Ἡ ρωσικὴ εἰκονογραφία 86. Τὰ παρόνα (τῶν ἁθῶν κατὰ τῆς θρησκευτικότητος τοῦ ρωσικοῦ λαοῦ) 93. Ὁ «ἱερὸς Σύνδεσμος» 93. Ἀπροσδόκητος ἀνακάλυψις (οἱ ἄθεοι περὶ τῆς διαδόσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ) 101. Ἀντιεπιστημονικὴ ἀντίδρασις (κατὰ τῆς διδασκαλίας τῶν θρησκευτικῶν ὑπὸ θεολόγων ἐν Βουλγαρίᾳ) 101. Ὁ ναὸς τῆς Ἀναστάσεως 109. Οὐνιτικὴ πανήγυρις 110. Ἡ ἔβδομάς τῆς σιγῆς (ἡ Μεγάλη Ἐβδομάς) 124. Ἡ βίαικὴ εὐσέβεια 139. Αἱ ἅγιοι ἡμέραι 139. Ἀάσωτος ἱερῶν κειμηλίων 139. Μετὰ τὸν Γολγοθᾶν 139. Τί ἐπὶ πλέον νὰ ἐρωτησῆ! (ἐπὶ τῇ δίκῃ τῆς Μόσχας) 139. Καιρὸς νὰ ἀφυπνισθῆ (ἡ χριστ. συνείδησις κατὰ τοῦ ἐν Ρωσίᾳ ἀντιθέου διωγμοῦ) 148. Πρώτην φορὰν 155. Τί ἐλπίζομεν 156. Πομπὸς καὶ δέκτης 165. Μία σύστασις 173. Αἱ ὁμολογίαι (τῶν μετανοούντων κομμουνιστῶν) 173. Τὸ κυριότερον 188. Ὑποπτοὶ κινήσεις 188. Τὸ πόρισμα τῶν ἀνασκαφῶν (τῆς Πιλιστίνης) 204. Ἡ ἀγγλικὴ Βίβλος 205. Παρήγορον (μεῖωσις τῆς ἐγκληματικότητος) 205. Τὸ νέον ἡμερολόγιον ἐν τῇ Σεβ. κῆ Ἐκκλησίᾳ 219. Ἀρχόντων θρησκευτικότης 220. Τὰ ἀποτελέσματα (τῆς προλεταρίου ἠθικῆς) 220. Ὁ σεισμὸς 237. Μία ἐπανόρθωσις (περὶ Ἱεροκηρύκων) 237. Εὐλογος εὐλογία 253. Ἡ ἐν Πολωνίᾳ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία 253. Περὶ μίαν ψευδῆ εἰδήσιν 253. Dr Idefons Herwegen 254. Ἐτέκτασις τοῦ διωγμοῦ 270. Τὸ πρόβλημα τῆς γυναικὸς 271. Νὰ λησμονηθῆ (ἡ ἐν Φλωρεντίᾳ ψευδοσύνοδος) 283. Ἡμέρη ἀγωνίας 309. Ω; θυμίαμα 324. Τὰ διδάγματα 325. Παρὰ τὴν κλίνην του (τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου) 341. Οἱ νέοι ἐκκλησιαστικοὶ νόμοι 341. Τὸ κύκνειον τῆς γραφίδος του (Ἀρχιεπ. Χρυσοστόμου) 359. Μία διωστραφὴ τῆς Ἱστορίας 365.

Κενός θόρυβος (δρθολογιστῶν) 366. Ἀπειλουμένη ἀνατροπή (τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἐκκλησιαστικῶν δικαστηρίων) 366. Αἱ παράνομοι συμβάσεις 374. Ταλαίπωρος Ἱστορία! (περὶ τοῦ ἱστορικοῦ ὕλισμοῦ) 374. Πολιτικῶν θρησκευτικότης 381. Ἐκ παίδων 382. Καί εἰ δημόσιοι ὑπάλληλοι (νὰ ἐκκλησιαζῶνται) 382. Τριακονταετηρίς Ἱεράρχου (τοῦ Σεβ. Μυτιλήνης Ἰακώβου) 390. Τὸ καθήκον τῶν ἡμερῶν 398. Ὁ δῆθεν «ἰντικαθολικός» νόμος 407. Ἡ φιλάνθρωπος κίνησις 419. Ἡ θορυβοποιὸς προπαγάνδα 419.

NEA BIBLIA (τὰ κυριώτερα)

G. F l o r o w s k y Puti russkago Bogoslovija (ἡ ἐξέλιξις τῆς ρωσικῆς θεολογίας) 13. **Δαγκὰδ Γερμανοῦ** Ἐκκλησι., λόγοι καὶ ὁμιλίαι 15. **Ἰω. Καρμύρη** Ὁρθοδοξία καὶ Προτεσταντισμός 31. **Μ. Ἀρχιμ. Μιχαὴλ Κωνσταντινίδου** Ὁ μέγας Ἀθανάσιος καὶ ἡ ἐποχὴ αὐτοῦ 39. **Σπ. Καλλιάρφα** Χαρακτῆρες ἢ ψυχολογικοὶ τύποι 71. **Παναγ. Μπρατσιώτου** Εἰσαγωγή εἰς τὴν Παλ. Διαθήκην 79. **Τρικῆς καὶ Σταγῶν Πολυκάρπου** Ὁμιλίαι εἰς τὸ πάθος τοῦ Κυρίου 87. **Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν** Ἐξωτερικαὶ ἐπιδράσεις ἐπὶ τῆς ὀρθοδόξου Θεολογίας κατὰ τὸν ἰσὶ' καὶ ἰς' αἰῶνας 95. **Σάρδων καὶ Παιδείας Γερμανοῦ** Ἐπισκοπικοὶ κατάλογοι τῆς Ἐκκλησίας Δωδεκανήσου 104. P. E. S h a w American contacts with the Eastern Churches 111. H a n s L i e t z m a n n Der Claube Konstantins des grossen 127. **Τοῦ αὐτοῦ** Die Anfänge des Problems Kirche und Staat 128. **Μητροπολίτου Ἀθηναγόρα** τοῦ ἀπὸ Μεγ. Πρωτοσυγγέλλων καὶ Παραμυθίας, Φῶς ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων' Ἡ μία, ἀγία, καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ λειτουργία 143. **Κίτρους Κωνσταντίνου Γ. Κοϊδάκη** Γεωλογία καὶ Ἀγία Γραφή 167. **Χαριλάου Παπαλιώνου** Ἡ Καινὴ Διαθήκη ὡς ἀνεκὰθεν ἀναγινώσκεται ἐν τῇ ἑλληνικῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ μετὰ κριτικοῦ Παραρτήματος 168. **Ἰω. Δ. Δέρνι** Πίος ὁ ΙΑ' καὶ ἡ ἐγγύς Ἀνατολή 175. **Ἀλεξ. Σιάτου** Μία ποινικὴ δίκη κατὰ Μιχαὴλ Παλαιολόγου μεθ' ὁμοκρίσταν 175. **Κωνστ. Δουβονιώτου** Ἡ Φιλοθήκη τοῦ Μητροφάνους Κριτοπούλου 223. **Δ. Σ. Μπαλάνου** Ἐκκλησία καὶ Ἔθνος 223. **Β. Βενιαρέλλη** Τὰ μεγάλα προβλήματα: Λαϊκὴ Ἀπολογητικὴ 286. **Χρυσοστόμου Νεαμονιτάκη** Αἱ περιουσιακαὶ συνέπειαι τῆς μοναχικῆς κουλῆς κατὰ τὸ Ἰουστινιάνειον δίκαιον 327. **Γερασίμου Κονιδάρη** Ἐπίτομος Ἐκκλησιασ. Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος 320. E u g e n H e n n e Das Alte Testament κλ. 343. N. P e t e r s Die soziale Fürsorge im Alten Testament 343. G. K i t t e l Theologisches Wörterbuch zum N. Testament 343. W. v o n L e w e n i c h Was heisst Offenbarung? 408.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Α' ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Ἑλλάδος

Ἡ α' τοῦ ἔτους ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ 11. Ὁ γάμος τῶν Α.Α.Υ.Υ. τοῦ Διαδόχου Παύλου καὶ τῆς Πριγκηπίσσης Φρειδερίκης 11. Τεῖον τοῖς Καθηγηταῖς τῆς Θεολογ. Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου παρὰ τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ 12. Ἀρ-

χιμ. Σιλβεστρος Καμονιίδης (†) 13, 46. Οἶκον. Γεώργιος Μαυρίδης (†) 13. Χριστιανικὴ Ἐκπαιδευτικὴ Ἀδελφότης (Ἀδελφάτων) 30 Ἀποστολικὴ Διακονία 30, 56. Ἐπαξεργασία ἀκολουθίας θείας λειτουργίας 39, 46. Πανεπιστημιακὸν μνημόσυνον 39. Χειροθεσία ριζαριτῶν 39. Ἀρχιμ. Ἱερόθεος Μητροφάνης (†) 39. Μονὴ Μεγάλου Σπηλαίου 46. Πεντηκονταετηρίς Ἀρχιμ. Κυρίλλου Ζαχοπούλου 46. Κήθευσις Βασιλόπουδος Νικολάου 55. Κατηχητ. σχολεῖον Καπνικαρέας 63. Ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει τοῦ Πατριάρχου Σεβ. Βίας Γαβριήλ 70. Ἐκκλησι. Ὁρσαντοφειὸν Βουλιαγμένης 71, 78, 104. Ἡ Κυριακὴ ἀργία 71. Προκήρυξις συγγραφῆς Λαϊκῆς Κατηχήσεως; 78. Ἰδρυμα Εὐαγγελιστρίας Τήνου 78. Ἐβ' ἰομάς ἀντιβλασφημικῆς 94. Ἡ δορτὴ τοῦ ἐργαζομένου Ἰησοῦ 94. Τὸ Ὑπουργεῖον θρησκευμάτων περὶ τῶν Χιλιαστῶν 102. Γενικὴ συνέλευσις τῶν Φιλοπτώχων Ταμείων 103. Ὑπόμνημα Κ. Ψάχου περὶ βυζαντ. μουσικῆς 110. Ἐγκαίνια ναοῦ ἁγ. Αἰκατερίνης ἐν Πειραιεῖ 110, 126. Περὶ ὄρκου ἀνακληρητοῦ νομικοῦ προσώπου 110. Καταδικὴ Χιλιαστοῦ 111. Δεξιῶσις τοῦ Ἀρχιεπισ. Ὑδρῆς William Temple ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ 125. Ἡ βυξ. μουσικὴ διὰ τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ 125. Ὁμιλία Ἀρχιεπισκόπου πρὸς τοὺς μαθητὰς τῆς Ριζαρείου 125. Τὸ νέον Πρόγραμμα τῆς Ριζαρείου 126. Μνημόσυνον Ἀρχιμ. Θεολόγου Παρασκευαΐδου ἐν Λαυσιῶ 126. Τὸ μυστήριον τῆς Ἐξομολογήσεως εἰς τὰ Ἀνάκτορα 140. Μάθημα Ἀρχιεπισκόπου ἐν τῇ Θεολογ. Σχολῇ τοῦ Πανεπιστημίου περὶ τῆς ἐν Φερράρα καὶ Φλωρεντίᾳ συ δόου 149. Ἡ μετὰ τὸ ΟΔΕΠ καὶ Ἐθν. Τραπεζῆς σύμβασις 149. Περὶ ἀπολοτριώσεως κτημάτων τοῦ ΟΔΕΠ 149. Οἱ ναοὶ τῶν παλαιομερολογικῶν 150. Ἐρανοὶ ὑπὲρ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως 157, 166, 206, 221. Ἡ θέσις τῶν ἱερῶν τῶν φυλακῶν 157. Τὸ Ἀδελφάτων τῆς Ἐκπαιδ. Χριστ. Ἀδελφότητος εἰς μονὴν Φανερωμένης Κορινθίου 166. Το TAKE καὶ οἱ ὑπάλληλοι τῶν μητροπόλεων 166. Ἀπαγόρευσις συγκεντρώσεων ὁπαδῶν «Χριστιανικῆς Ἐπιστήμης» 188. Τὰ αὐτοκίνητα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν μητροπολιτῶν 188. Τριακοσιετὴ ἐπέτειος Κυρίλλου Λομαρέως; 206. Ἡ ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου τελετὴ 206. Τὸ ζήτημα τοῦ κύρους τῶν ἐγγλεικανικῶν χειροτονιῶν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου 206. Τὸ περὶ TAKE νόμοσχέδιον 221. Ἀφιξὶς Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας 221. Ἀφιξὶς Πατριάρχου Κοπτικῶν 221, 238. Πρόγραμμα Ἱερατ. Προπαρασκ. Σχολῆς Ὁρσαντοφειοῦ Βουλιαγμένης 221, 326. Ἀνακήρυξις Καθηγ. Α. Διβιζιάτου εἰς ἐπίτιμον διδάκτορα Πανεπιστημίου Ὁξφόρδης 221. Τὰ βυζαντινὰ κειμήλια Κύπρου 222. Ἡ Σχολὴ Βυξ. μουσικῆ τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν 238. Αἱ καταστροφαὶ σεισμῶν Ὁρωποῦ 238. Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας Ἀνδρέας (†) 254. Μαρωνεῖς Ἀνθίμος (†) 254. Ὁ Καθηγ. Μπαλῆνος εἰς τὴν οἰκουμένην κίνησιν 255. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἰς Ζάκυνθον 271. Γεώργιος Παπαδόπουλος, Μέγας Πρωτεύδικμος (†) 271. Ἡ συνοδικὴ τῆς νέας συνοδ. περιόδου 285, 326. Ὁ κατὰ τῆς ξένης θρησκευτικῆς προπαγάνδας νόμος 310. Εἰδικὴ δέξις ὑπὲρ τῆς εἰρήνης 310. Ἐγκαίνια ναυδρίου Ἐκκλησι. Ὁρσαντοφειοῦ Βουλιαγμένης 311. Ἡ Ριζαρείου Σχολὴ ὡς Ἱεροδιδασκαλεῖον (ἰσοτίμον πρὸς τὰς Παιδαγωγικὰς Ἀκαδημίας) 326. Ὁ νέος νόμος περὶ τοῦ Δελτίου «Ἐκκλησίας» 342. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος (†) 360. Ἡ ἑκατονταετηρίς τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας 360. Ἡ ἐκλογὴ τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου 367. Πανεπιστημιακὸν μνημόσυνον τοῦ Ἀρχιεπισ. Χρυσοστόμου 375. Ἡ λειτουργία τοῦ ἁγ. Ἰακώβου ἐν τῇ Ριζαρείῳ 375. Ἀκύρωσις τῆς ἐκλογῆς τοῦ Κορινθίως Δαμασκηνοῦ εἰς Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου 391. Ἐπιστημονικὸν μνημόσυνον Ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ 391. Χειροτονία Ἀρχιμ. Σπυριδῶνος Ἀλιβιζιάτου εἰς Μητροπολίτην Μαρωνεῖας 399. Προσαγωγή τοῦ Ἀρχιμ. Πολυμάρου Κουτσουπιδου εἰς Ἀρχιεπισκοπὴν τῆς Ἱ. Συνόδου 399.

Αἱ λοιπαὶ ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι

Κων/πόλεως 63, 71, 94, 111, 127, 140, 158, 190, 207, 239, 342, 367, 375, 399.

- **Αλεξανδρείας* 39, 109, 150, 167, 175, 190, 207, 222, 239, 272, 367, 375, 399.
- **Αντιοχείας* 375.
- **Ιεροσολύμων* 13, 64, 127, 140, 167, 174, 222, 272, 285, 383
- Κύπρου* 150, 383.
- Ρωσίας* 13, 23, 30, 39, 47, 64, 103, 111, 141, 150, 159, 167, 175, 190, 207, 239, 285, 311, 342, 367, 376, 384, 399, 407.
- Σερβίας* 13, 47, 64, 103, 175, 311, 383.
- Ρουμανίας* 39, 47, 56, 64, 167, 175, 190, 285, 327.
- Πολωνίας* 31, 142, 190, 255, 285.
- Λατίας* 142, 207.
- Φιλιππίας* 343.
- Βουλγαρίας* 23, 56, 79, 127, 175, 191, 222, 311, 367.

Ιεραὶ Μητροπόλεις

Αἰτωλίας-Ακαρνανίας 63, 94.—Αττικῆς;-Μεγαρίδος 258.—Δημητριάδος 189.—Δρυϊνουπόλεως-Κονίτιος 183.—Ζακύνθου 375.—Θεσσαλιώτιδος 63, 158, 189, 255, 311.—Θεσσαλονίκης 56, 174.—Καρυστίας 166.—Κερκύρας 367.—Κορινθίας 55.—Κοζάνης 189, 407.—Λαρίσης; 94, 285.—Μαντινείας-Κυνουρίας 30, 206.—Μαρωνείας 254.—Μυτιλήνης 39, 103, 153, 207, 222, 238, 367, 383.—Πρεβεζήνης-Νικοπόλεως 55.—Σύδρου 12, 189, 207, 222, 311, 375.—Τριφυλίας-Ὀλυμπίας 23, 55.—Φθιώτιδος 12, 311, 342.—Χίου 375.

Β' ΕΤΕΡΟΔΟΞΩΝ

- Ρωμαϊκῆς* 13, 23, 31, 64, 86, 94, 111, 127, 142, 150, 159, 167, 191, 207, 222, 255, 272, 286, 311, 343, 391.
- **Αρμενίας* 13, 167, 408.
- Αἰθιοπίας* 24, 71, 376.
- Κοπτική* 191.
- **Αγγλικανισμὸς* 31, 39, 47, 64, 71, 104, 111, 127, 142, 159, 167, 171, 272, 376, 384, 391, 392, 400.
- Προτεσταντισμὸς* 95, 127, 142, 159, 239, 255, 391, 392.
- Παλαιοκαθολικισμὸς* 159, 343.

Γ' ΑΛΛΩΝ ΘΡΗΣΚΕΙΩΝ

- **Εβραϊσμὸς* 239, 408.
- **Ισλαμισμὸς* 48, 95, 327, 392.

- Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α -

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ι. Μητρόπολις Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος.

*Έχοντας ὑπ' ὄψει τὰ ἀρθρὰ 65, 66 καὶ 68 τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου 1369)38 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων», προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν χηρεύουσαν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας 1) Κοιμησεως Θεοτόκου Σπάτων καὶ τὴν χηρεύουσαν θέσιν διακόνου, 2) ἁγ. Κωνσταντίνου Καμαριζῆς, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσι τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 68 τοῦ αὐτοῦ ὡς ἀνω νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν, ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὰς ἐνορίας. Ὑποψήφιοι δεκτοὶ διὰ τὴν Σπάτων οἱ ἔχοντες προσόντα τὰ τοῦ ἀρθρου 66 ἐδαφ. 2, διὰ δὲ τὴν τοῦ διακόνου, τοῦ αὐτοῦ ἀρθρου ἐδαφ. 3. Ἐν Κηφισίᾳ τῇ 19ῃ Δεκεμβρίου 1938.

† Ὁ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Ἰάκωβος.

Ι. Μητρόπολις Φθιώτιδος.

Χηρευούσης τῆς θέσεως τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας Πύργου τ. δ. Μακροκάμης, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 66 τοῦ ἀναγκ. νόμου 1369)38 περὶ ἐνορ. ναῶν ὀριζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσεύσεως τῆς παρουσίας ὑποβάλωσιν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἱεραῆς Μητροπόλεως τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 88 τοῦ αὐτοῦ νόμου προβλεπόμενα πιστοποιητικὰ. Ἐν Λαμίᾳ τῇ 23 Νοεμβρίου 1938. † Ὁ Φθιώτιδος Ἀμβρόσιος.

Ι. Μητρόπολις Μυτιλήνης.

Παρθούσης ἀπράκτου τῆς κατὰ νόμον διμήνου προθεσμίας ἀφ' ἧς ἀ δημοσιεύθη ἡ προκήρυξις ἐκλογῆς ἐφημερίου διὰ τὴν χηρεύουσαν ἐφημεριακὴν θέσιν, τοῦ ναοῦ ἁγ. Θεοδώρου, καλοῦμεν τοὺς ἔχοντας προσόντα ἀμέσως κατα-

τέρας κατηγορίας νὰ ὑποβάλωσι τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου 1369)38 προβλεπόμενα πιστοποιητικὰ, μέχρι τῆς 15ῆς Ἰανουαρίου 1939. Ἐν Μυτιλήνῃ τῇ 20ῃ Δεκεμβρίου 1938.

† Ὁ Μυτιλήνης Ἰάκωβος

Ι. Μητρόπολις Τρίκκης καὶ Σταγῶν.

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν δι' ἐκλογῆς τῆς κενῆς θέσεως ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος τοῦ χωρίου Πετρουλίου, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ κειτημένους τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 66 § 4 τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου 1369 ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα μέχρι τῆς 8ῆς Ἰανουαρίου 1939 ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικὰ Ἐν Τρικκάλοις τῇ 8 Δεκεμβρίου 1938.

† Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν Πολύκαρπος.

Προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς ἁγίας Ἀναστασίας τοῦ χωρίου Ἀμαράντου, προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ κειτημένους τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 66 § 4 τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου 1369 ὀριζόμενα προσόντα, ἵνα μέχρι τῆς 20ῆς Ἰανουαρίου 1939 ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ σχετικὰ πιστοποιητικὰ. Ἐν Τρικκάλοις τῇ 20 Δεκεμβρίου 1938. † Ὁ Τρίκκης καὶ Σταγῶν Πολύκαρπος.

Ι. Μητρόπολις Πατρῶν

*Ἐπειδὴ οὐδεὶς φέρων τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 66 ἐδίφ. 1 τοῦ ἀναγκ. Νόμου 1369)38 ἀπαιτούμενα προσόντα ὑπέβαλεν ἡμῖν αἴτησιν ὑποψηφιότητος διὰ τὰς κενὰς θέσεις ἐφημερίων τῶν ἐναυθῶν ἱερῶν ναῶν ἁγίου Διονυσίου καὶ ἁγίου Δημητρίου, ἔχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ὡς ἀνω νόμου καλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 66 ἐδ. 2 ὀριζόμενα προσόντα ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν ἡμῖν αἴτησιν μετὰ τῶν κατὰ Νόμον πιστοποιητικῶν. Ἐν Πάτραις τῇ 19 Δεκεμβρίου 1938.

† Ὁ Πατρῶν Ἀντώνιος.

Ι. Μητρόπολις Λήμνου.

Προσκαινοῦμεν τὸ τρίτον ἤδη τοὺς κειτημένους τὰ ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν καὶ τοῦ ἀρθρου 68 παραγρ. 3 καὶ 4 τοῦ ἀναγκαστικοῦ νόμου 1369)38 προσόντα καὶ ἐπιθυμοῦντας νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς ἐφημεριακὰς θέσεις τῶν ἐνοριῶν Κοιτιά, Σαρπίου καὶ Μουδρου τῆς ἐπαρχίας ἡμῶν, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν ἡμῖν αἴτησιν μετὰ τῶν σχετικῶν πιστοποιητικῶν. Ἐν Κάστρῳ τῇ 13 Δεκεμβρίου 1938. † Ὁ Λήμνου Στέφανος.

Ι. Μητρόπολις Κορίνθου

*Έχοντας ὑπ' ὄψει τὸ ἀρθρον 65 τοῦ ἀν. νόμου 1369) 1938 «περὶ ἱερῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων» προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν κενὴν θέσιν τοῦ ἐφημερίου ἱερέως τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Νικολάου τῆς ἐνορίας Ἀθωνίων-Κορινθίας, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς προκήρυξεως εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησία» ὑποβάλωσιν ἡμῖν τὰ ἐν τῷ ἀρθρῳ 68 τοῦ ὡς ἀνω νόμου ὀριζόμενα πιστοποιητικὰ, προκειμένου ν' ἀνακηρύξωμεν αὐτοὺς ὑποψηφίους πρὸς ἐκλογὴν ἐφημερίου τῆς ἐν λόγῳ ἐνορίας. Ἐν Κορίνθῳ τῇ 14ῃ Δεκεμβρίου 1938. Ὁ Πρωτοσύγκελλος Ἀρχιμ. Ἀγαθόνικος Παπασταματίου.

Ι. Ἐπισκοπὴ Κυθωνίας καὶ Ἀποκορώνου

Καλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις ἐφημερίων τῶν ἐνοριῶν: Πλατανιά, Ἀλικιανοῦ, Μουρνιῶν, Κάμπου, Συριλίου, Στερνῶν-Γαλαγκάδου, Ἀρωνίου-Πυθάρη-Κορακίων, Κουνουπιδιῶν-Χωροφακίων-Καμπάνι, καὶ Μυζουρά-Χορδάκι, καὶ ἔχοντας πτυχίον Ἱερατικῆς Σχολῆς ἢ Γυμνασίου (οἱ τοῦ Γυμνασίου ἐκπαιδευόμενοι ἐπὶ 3 ἔτος εἰς Ἱερατικὸν Φροντιστήριον) ὅπως ὑποβάλωσιν ἐν τοῖς γραφείοις ἡμῶν μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου 1939 τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 68 τοῦ ὡς ἀνω νόμου 1369)1938 ἀναγκ. νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικὰ ἵνα προβῶμεν εἰς τὴν ἀνακήρυξιν τῶν ὑποψηφίων. Ἐν Χανίοις τῇ 22 Δεκεμβρίου 1938 † Ὁ Κυθωνίας καὶ Ἀποκορώνου Ἀγαθάγγελος.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Π. Σ. ΜΑΝΩΛΕΪΣΗΣ.

Τύποις «Φοίνικας» ὁδὸς Λιονοπέτου 4. Τηλ. 64 228